

Cảnh Sát Và Thám Tử Tư

Contents

Cảnh Sát Và Thám Tử Tư	1
1. Bản Gốc Mang Tên: My Life In Paradise	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22

Cảnh Sát Và Thám Tử Tư

Giới thiệu

Tôi dụi mắt không tin vào điều trước mắt mà tôi được nhìn thấy. Điều gì đã làm Aloha Pete hưng phấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-sat-va-tham-tu-tu>

1. Bản Gốc Mang Tên: My Life In Paradise

Tôi dụi mắt không tin vào điều trước mắt mà tôi được nhìn thấy. Điều gì đã làm Aloha Pete hưng phấn đến độ phải nhảy lên trên đó? Lên trên sân khấu? Với các vũ công Hula, một điệu múa quen thuộc của dân đảo Haoai? Thật lạ lùng? Tôi không hình dung được khi một lúc nào đó lại thấy anh ăn bận thật sexy và đang nhảy múa quanh một ngọn giáo bằng gỗ. Trong hiện tại, sau khi nhìn thấy bộ ngực xạm đen vì nắng của Pete tôi đã trở nên quên tất cả về người đàn ông với chiếc mũ trắng đã theo tôi vào tới tận quầy Bar của khách sạn. Tôi gieo người vào cái ghế gần nhất, và dăm dăm nhìn lên sân khấu nhỏ bằng gỗ nơi có ba người đàn ông, tính cả Pete và bốn người đàn bà đang nhảy múa. Tôi chưa bao giờ được thấy mái tóc đen mượt dài tới vai của Pete luôn luôn được cột lại xoắn ra. Nhưng kìa, bây giờ nó đã được tung ra và thật đẹp. Và tim tôi chợt rộn ràng theo bản nhạc với những điệu múa nguyên thủy. Trên sân khấu hông của anh đang lắc lên lắc xuống thật đều theo tiếng trống. Một anh hầu bàn đi ngang đặt một ly mai tai lên trên bàn

trước mặt tôi, là một thức uống hỗn hợp rất được ưa thích ở Haoai. Tôi mỉm cười cảm ơn anh ta và sau đó cầm ly lên uống một hơi dài. Okay, okay. Tôi biết giờ bạn đang nghĩ gì. Xét về một khía cạnh nào đó thì tôi thừa nhận là chuyện hơi có vẻ không được bình thường lắm. Tôi đã phải lòng Pete ngay từ lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt. Anh vốn là một tay cớm, còn tôi là một tay móc túi thiếu kinh nghiệm. Thật may mắn cho tôi, anh lại có cái nhìn thông cảm cho những phụ nữ trẻ lầm đường như tôi. Do đó thay vì phải bắt tôi như là nhiệm vụ của một tay cớm, anh đã cho tôi một ít tiền mặt và đồng thời gởi tôi tới chỗ Dì của anh, một người gọi là Mamma Jo. Bà ta quản lý một trong những tầng khách sạn tại Waikiki. Bà sau đó đã giao cho tôi một công việc là lau dọn sạch sẽ các phòng. Nhờ có bà ta và công ty của bà ta hỗ trợ, bây giờ tôi có một nghề nghiệp thật đáng hoàng. Một thám tử tư. Ai mà biết được đôi khi cũng cần phải có một tay thám tử khéo léo để giải quyết các vấn đề tội phạm? Tôi cũng không chắc lắm. Năm năm sau đó, Pete đã tốt nghiệp sĩ quan và trở thành một thanh tra giỏi của Honolulu PD, và tôi cũng đã xây dựng được một danh tiếng trở thành một thám tử tư làm việc có hiệu quả. Đôi khi, chúng tôi lại hay gặp nhau vì cùng một công việc trong một số các trường hợp. Điều này làm cho Pete cảm thấy hơi phiền lòng dưới mắt người dân bản xứ. Và hãy còn đó sự phải lòng của tôi. Nhưng không có gì xảy ra. Không có gì cả cho dù là ngay cả bản thân anh ta thích tôi. Heck, tôi đã từng cứu anh ta thoát chết một lần. Tôi nhận một viên đạn vào vai thay vì đích đến của viên đạn là ngực của anh ta vài tháng trước đây. Nhưng đáp lại cử chỉ cao cả đó, tôi nhận được lời cảm ơn là sự nhăn nhó trên khuôn mặt cau có của anh ta. Oh, hơn nữa anh ta còn đe dọa quăng tôi vào trong tù. Lan man trong đầu, tôi chợt nhận ra rằng tôi đã lãng phí thời gian của tôi ở đây khi trông đã ngừng đập. Nhưng trái tim tôi đã không lắng nghe theo lý trí. Nó cứ vẫn tiếp tục rộn ràng. Đền được bật sáng một dòng khách du lịch lao tới sân khấu để cùng chụp ảnh với các vũ công. Một nhiếp ảnh gia của khách sạn với máy ảnh chụp lấy hình trực tiếp đang bán mỗi tấm hình chụp được tại chỗ là 10 đô la. Đây cũng là một công việc mà tôi cũng thích làm. Tôi vội bật dậy lao tới sân khấu và hoà nhanh chung vào dòng người. Tôi biết Pete sẽ không nhận ra tôi ngay lập tức, vì tôi đã cải trang. Bề ngoài tôi nhìn cũng giống như mọi khách du lịch khác. Tôi đang bận một cái váy đầm hoa ngắn trên đầu gối và một cái mũ rơm lớn rộng vành giấu đi mái tóc vàng và phần lớn khuôn mặt của tôi. Tại khách sạn, tôi giả dạng khá tốt. Anh nhìn tôi nở một nụ cười, quàng cánh tay của mình qua trên vai của tôi, và làm điệu trước camera. - A-lo-ha-Pete. - Tôi nhắc cái mũ mềm của tôi ra và anh ta đã có thể nhìn thấy khuôn mặt của tôi đang mỉm cười. - Kyra? Cô làm cái quái gì ở đây thế? - Tay của anh ta chợt xiết cứng lại. Mặc dù tôi tin một cách chắc chắn rằng, tôi sẽ có chúa, Pete sẽ làm thật như đã từng cảnh báo với tôi là nếu anh ta phát hiện ra tôi quay lại với nghề thám tử tư, và làm việc mà không có giấy phép, anh ta sẽ lôi tôi xuống nhà ga và đuổi tôi đi. Mãi mãi. - Có một cô gái ra ngoài ban đêm để đi chơi cùng với một số bạn bè. - Lời nói dối đến một cách nhẹ nhàng. Tôi đưa mắt nhìn một nhóm phụ nữ đang cười to và về một nhóm nữa đang chụp hình. - Còn anh? Đừng có nói với tôi là anh cũng đang làm việc dưới một cái vỏ bọc nhé? - Tôi nhẹ giọng hỏi. - Tôi đang giúp cho một ông anh họ của tôi. Anh ta bị cúm và không tìm được người thay thế. - Cánh tay anh ta chợt xiết cứng lại thêm một chút nữa. - Ấn tượng thật đó. - Tôi lách khỏi tay anh đứng qua một bên để anh ta có thể tạo dáng cho một bức hình cùng với một cô gái trẻ đang cười. Tôi dường như không thể rời mắt khỏi bộ ngực như đang mời gọi của Pete và tôi chợt thốt lên: - Thực sự ấn tượng. - Về nhà thôi, Kyra. - Anh quay về phía tôi và rời khỏi đám đông đang bu xung quanh. Sự cau có của anh đã quay trở lại. - Và em hãy quên đi em đã thấy bất kỳ cái gì hôm nay, okay? Bằng khoé mắt của mình, tôi thấy người đàn ông đã theo tôi vào đây. Ông ta vượt qua quầy Bar và hướng về bãi biển. - Được thôi. Không có vấn đề gì. - Tôi nói, và bất chợt tôi đưa tay lên chạm nhẹ vào ngực của Pete. Sau một chút nín thở tôi nhảy xuống sân khấu, trả tiền cho người nhiếp ảnh về những bức ảnh đã chụp chung với Pete. Không có thời gian cho sự lãng mạn. Cho dù là tôi đã có giấy phép hay không, tôi vẫn cần có một công việc để làm và một núi các hoá đơn cần phải thanh toán.

- Chì...chì ấy đã bị mất tích gần một tuần rồi! - Anna Hartfield, một cô gái trẻ với mái tóc hơi vàng đỏ súp người vào ghế ở trong văn phòng, cũng vừa là phòng khách vừa là phòng ngủ của tôi và bắt đầu khóc sù sùi.

- Điều này đã từng bao giờ xảy ra trước đây? - Tôi đưa cho cô ấy một cái khăn vải mỏng và tôi hỏi cô ấy, bằng một giọng nhẹ nhàng.

Cô ngược lên nhìn tôi, đôi mắt của cô mở to và trong đó tôi thấy có một chút bối rối. Cô nói qua giọng mũi nghèn nghẹt:

- Trước...trước đây?

- Chị cô, Tina, đã từng...từng...cặp với một người đàn ông nào đó trước đây chưa? - Sau một lúc lâu im lặng tôi nói thêm.

- Tôi đã nói với chị ấy rằng không nên nghĩ đến chuyện đó, chúng tôi làm không đủ tiền với công việc của người hầu bàn để có thể trang trải tiền thuê nhà. Mọi thứ đều đã trở nên đắt đỏ trên đảo. Tôi đã bảo với chị ấy rằng chúng tôi nên trở lại Iowa. Tuy nhiên, chị ấy đã không nghe. Và giờ đây, chị ấy đã biến mất. - Anna lắc mạnh đầu.

- Chị cô đã làm việc gì? - Bụng tôi chợt thót lại .

- Chị... - Thành linh Anna nhìn thẳng, mắt cô ấy đầy vẻ sợ hãi. - Chị ấy không phải như những người khác. Chị ấy đang cố gắng làm đủ thứ nghề ở đây vì cả hai chúng tôi. Để cho đến một lúc nào đó chúng tôi có thể thấy khá hơn. ”

- Cô cần phải cho tôi biết - Tôi gạn hỏi cô ấy. - Tina đã làm gì?

Anna tiếp tục lắc đầu của làm những giọt nước mắt lăn dài xuống má của cô.

- Cô ấy bán ma túy? Cướp ngân hàng? - Tôi chợt nuốt nước miếng một cách khó khăn và hy vọng rằng đừng như tôi dự đoán - Mọi đêm?

- Chị ấy nói rằng chỉ làm có một vài lần. - Anna nức nở. - Chị ấy nói chị ấy rất cẩn thận và chỉ đi với những khách du lịch rừng rinh tiền. Tôi đã van vỉ chị đừng có làm nữa, nhưng chị vẫn quyết tâm đi và rồi đã không thấy chị ấy quay về nhà. Tôi chợt nhắm nghiền đôi mắt. Hai cô gái trẻ, đẹp đã mất tích trong vòng vài tuần gần đây, trong khi họ đi bán rong. Tôi bỗng trở nên để ý và tò mò với một sự nghiêm túc sau khi cô gái thứ hai biến mất. Ngày hôm sau, sau ngày mà tôi gặp người đàn ông bí ẩn. Quái quỷ, tôi nghĩ rằng có lẽ chỉ là sự trùng hợp. Tuy cố liên kết các sự kiện trước mắt, nhưng tôi cảm thấy như người đang dò dẫm trong bóng tối. Cũng giống như các thiếu nữ mất tích khác, Anna khoảng chừng mười tám. Chị của cô ấy lớn hơn một tuổi. Họ đều quá trẻ, quá ngây thơ để có thể trượt dốc vào con đường tối tăm đó. Tôi biết ... Tôi có thể dễ dàng kết thúc nếu là chính bản thân mình. Năm năm trước đây, bằng việc móc túi khách du lịch tôi có thể vừa đủ lo được cái ăn cho mình. Tôi đã tiến gần tới lần ranh nguy hiểm là có thể buông thả bản thân mình nhằm để kiếm một nơi sạch sẽ an toàn để sinh sống. Việc ngủ trên cỏ trong công viên sẽ đánh mất ham muốn làm đẹp một cách nhanh chóng, ngay cả là ở thiên đường như Haoai.

Trái tim tôi đau đớn vì hoàn cảnh của hai chị em. Tôi ra ngoài và bắt tay Anna thật chặt.

- Tôi sẽ làm những gì có thể làm để tìm ra cô ấy.

- Tôi...không có tiền để trả cho chị. - Anna nói một cách lúng túng - Ít nhất là chưa thể vào lúc này. Nhưng tôi chẳng biết làm điều gì khác hơn. Cảnh sát, hình như họ chẳng quan tâm đến.

Tôi chắc rằng cảnh sát có quan tâm, nhưng trong những trường hợp như thế này, không có gì nhiều mà họ có thể làm ... khác hơn là chờ đợi một xác chết nào đó xuất hiện. Tôi thì khác, có thể dành tất cả thời gian để tập trung vào vụ này. Không nhận được tiền thì cũng thật tồi tệ. Nhưng nhìn về đau khổ của Anna tôi chợt quyết tâm là mình sẽ làm.

- Cô đã gọi điện báo cho cha mẹ chưa? - Tôi hỏi khẽ giọng - Cô nên cho họ biết những gì đang xảy ra.

Cô đồng ý gọi cho bố mẹ chỉ sau khi tôi hứa hẹn nói với họ và đảm bảo với họ rằng tôi sẽ làm tất cả mọi thứ có thể để tìm thấy con gái của họ. Tối hôm đó tôi ra đường với một chiếc váy màu đen bó sát. Tôi đội trên đầu một chiếc mũ màu xanh và tôi cải trang đủ để khi tôi gặp Mamma Jo trên hành lang, bà ta lại tự giới thiệu mình với tôi như là đối với một người khách mới. Tôi thật khó chịu trong bộ đồ cải trang nhưng cố ráng chịu đựng. Nguyên tắc số một cho người làm việc trong vũ bọc: Đó là cách ta hòa vào đám đông mà không ai phân biệt được. Daisy, một người phụ nữ phương Đông nhỏ nhắn tuổi chác bằng tôi, là người đầu tiên tôi gặp khi tôi vừa rời xe buýt. Cô theo sau tôi khi tôi thả bộ một quãng ngắn xuống đoạn đường hẹp, nơi có một nhóm phụ nữ đang đứng chụm lại, chờ đợi người đàn ông nào đó đến tìm họ. Okay, tất nhiên là Daisy không hoan nghênh tôi. Cô ta cầu nhàu hé lộ một hàng răng trắng đều thật đẹp.

- Mamma Jo cuối cùng cũng đã tống bạn cô ra khỏi tổ ấm? - Cô ấy đã hỏi tôi.

- Cũng có thể cô ta bây giờ làm việc cho cảnh sát. - Một cô gái với đôi mắt đẹp nói trong sợ hãi. Một số cô gái bắt đầu tụ lại xung quanh.

Một cuộc bầu cử sắp tới, và điều đó có nghĩa là cảnh sát sẽ được đặt dưới áp lực bổ sung để làm sạch thành phố. Tôi không thể trách các chính trị gia, cảnh sát, hoặc người phụ nữ bán dâm về điều này. Họ đang làm tất cả những gì mà họ nghĩ là cần thiết. Tôi chỉ trách những người đàn ông đi mua dâm. Tôi chẳng ngạc nhiên bởi cơn đói tình của họ. Oh, tôi đang lan man ra khỏi chuyện chính rồi. Casey, một phụ nữ mái tóc hơi vàng mập mạp tuổi gần 50, đưa một cuốn sách nhỏ vào tay tôi.

- Không quá muộn đâu - chị nói nhẹ nhàng. - Đây là sự cứu rỗi cho em. Tất cả những gì em cần làm là hỏi chị.

Tôi lướt nhìn xuống bìa của cuốn sách chị ấy đưa vào tay tôi. Nó là hình một nhà thờ địa phương.

- Chị đã được cứu rồi? - Tôi hỏi chị ấy, có một chút ngạc nhiên. Casey đứng bất động trên đường phố. Thế hệ trẻ nghĩ về chị như là người có bản chất mại dâm.

- Chị thật không thể tin là đã ngu ngốc như thế nào trong những năm qua. - Chị thổi ra một hơi thuốc lá. - Những cô gái này, họ không nên phải sai lầm như chị. Có nhiều các cơ hội khác cho họ.

- Em biết. Em cũng đã may mắn là tìm thấy một công việc tốt từ rất lâu - Tôi nói, và đưa lại cho chị ấy cuốn sách nhỏ.

- Vậy bây giờ em làm gì ở đây? - Chị lại thổi ra một làn khói thuốc lá và lắc đầu.

- Em đến đây chỉ để muốn nói chuyện. - Tôi rút tay về và nở một nụ cười.

- Nói chuyện. Phải. Và em muốn nói chuyện về quần áo? Tôi rút trong ví của tôi ra hình ảnh của Tina mà em của cô ấy đã đưa.

- Có ai biết về cô ta? - Tôi nói sau khi đưa tấm hình cho Casey.

Casey chun mũi và khuôn mặt chợt trở nên méo mó.

- Cô ấy thuộc về khu du lịch. Nơi đây không phải là vị trí tốt. Không phải là nơi cho những người mới vào nghề. Tôi đã nói với cô ấy về sự ăn năn. Hãy cứu lấy linh hồn của mình. Tuy nhiên, cô ấy nói với tôi rằng cô ấy không cần. Không cần ít nhất là cho đến khi cô ấy đã cảm thấy đủ tiền. Tiền bạc là quan trọng hơn sự cứu rỗi. - Casey lắc đầu. - Những đứa trẻ nghèo hèn tội nghiệp.

- Tất cả chúng ta đều bắt đầu cuộc đời với ý nghĩ như thế. - Tôi chợt thốt. - Đang thì thầm cái gì ở đây hả? - Daisy đẩy tôi ra khỏi con đường và chụp lấy tấm hình từ tay Casey. - Ai đây?

- Tina - Tôi nói. - Em của cô ấy nói với tôi rằng cô ấy làm việc ở khu vực này cách đây một vài đêm. Cô ấy đã mất tích.

- Tại sao cô lại quan tâm tới cô ta? - Daisy lật ra phía sau tấm hình và liếc xéo về phía tôi.

- Bởi vì cô ấy chỉ mới hơn mười tám tuổi, và cô ấy khó mà sống sót khi chỉ đơn độc một mình.

- Tôi đã sống tốt ngay từ khi tôi chỉ mới mười bốn tuổi. Và tôi đã tự làm ra tiền. - Daisy nói. Lúc này có một vài người đàn ông đang tiến về phía họ.

Tôi đánh cuộc là Daisy biết Tina, tôi liền vội chụp lấy cánh tay của cô ta.

- Tôi sẽ trả cho cô 50 đô la để ở đây và nói chuyện với tôi trong nửa giờ."

Tôi đã phải trả tiền trước. Và hai người đàn ông đã được sự tiếp đón của một vài cô gái khác. Daisy nhún vai và nhìn chăm chăm vào lại bức ảnh Tina.

- Tôi đã bảo với cô ấy nên đến làm ở Waikiki. Nhưng cô ấy nói rằng cô ấy đã nghe nói về sự chú ý của cảnh sát và không muốn có nguy cơ bị bắt.

- Vì vậy, cô ấy vẫn ở đây?

- Chúng tôi không chào đón cô ấy ở đây. - Daisy nhăn mặt.

- Tôi có đưa cho cô ấy cuốn sách. Cô ấy cần phải được cứu rồi. - Giọng Casey chợt vang lên. - Cần phải có sự cứu rồi. Cô chạy đến nơi mà hai người đàn ông đang nói chuyện với các cô gái. - Hãy ăn năn. Hãy rời xa những cám dỗ ma quỷ. Những người đàn ông bỏ chạy. Tôi chợt cảm thấy có chút an ủi. Casey phải chăng đã làm được một điều tốt trong cuộc sống này? Các cô gái vừa mất khách trở nên khó chịu. Họ bắt đầu làm bầm chửi rửa.

- Nào là Casey, nào là cảnh sát, và những nhà chứa bên trong đầy những phụ nữ Việt Nam nhập cư, tôi thật sự đã lãng phí thời gian của tôi ở đây. Tất cả chúng ta. - Daisy cười to.

- Vậy tại sao cô không tìm việc khác tốt hơn?

- Tôi chẳng biết nữa. - Daisy nhún vai.

- Cô có nhớ Tina đã...bán... với người đàn ông nào đó không?

Daisy nhắm mắt. Sau một lúc lâu im lặng cô nói:

- Tôi không biết. Tôi muốn nói là không có. Tôi không nhớ là đã nhìn thấy cô ấy đi bộ với bất kỳ anh chàng nào. Nếu như vậy thì đã có sự chú ý đến của những cô gái khác. Có lẽ cô ấy đã tìm thấy được một nơi nào đó khác để làm? Trước khi rời khỏi chỗ này, tôi đã cố gắng hỏi thêm ở các cô gái khác. Không có ai trong số họ nhiệt tình như Daisy. Cảm thấy vô vọng với việc tìm hiểu thêm ở đây, tôi đã đến một số khu bán dâm khác nói chuyện với những cô gái mà tôi gặp, hy vọng rằng Daisy nói đúng. Tina đã cố gắng tìm một nơi khác để làm việc? Khi mặt trời mọc, tôi cảm thấy tôi đã đi hết mọi đường phố ở Honolulu, và không có ai khác hơn là Daisy và bạn bè của cô đã nhận ra hình ảnh của Tina.

2. Chương 2

Thật là mệt mỏi và pha lẫn cảm giác chán nản, tôi về nhà và đổ ập người lên giường vùi đầu vào giấc ngủ. Khoảng chừng nửa tiếng sau, hình như tôi nghe có ai đó đang cố gắng vặn khóa cửa làm tôi giật nảy cả người thức dậy. Ngay sau khi tôi mở khóa cửa, cửa mở bật ra và đập thật mạnh vào tường. Đôi mắt hoang dã của Aloha Pete như ánh chớp chiếu vào trong phòng. Anh chụp vào tay tôi thật mạnh làm tôi đau nhói.

- Anh nghĩ rằng chúng ta là bạn bè. - Anh hét lên. - Còn hơn là bạn bè ...

Tôi chợt đập loạn nhịp. Có phải cuối cùng anh cũng đã có cảm giác cũng như tôi? Và anh cũng đã thấy rằng việc xa tôi đã trở nên không chịu nổi? Phải chăng anh muốn quan hệ chúng tôi được đẩy đi xa hơn? Nhiều thân thiết hơn?

- P...phải?. Tôi nói, miệng tôi khô khốc khi những hy vọng trong tôi bùng lên.

- Em là ohana của tôi. Người thân của tôi. - Anh cất tiếng, giọng của anh trầm xuống.

- Oh - Tôi chợt trào ra đôi dòng lệ. - Gia đình. Giống như là em của anh.

Anh gật đầu.

Tôi nổi giận bừng bừng và cố gắng kéo tay mình ra khỏi anh.

- Vì chúa. - Anh nói, và như ra lệnh. - Em thay đồ cho chàng hoàng rồi đi ăn sáng với anh. - Vô cùng chán nản, tôi đang thấy tim mình như đang vỡ ra.

- Anh hãy đi ra ngoài - Tôi nói. - Tôi không thể thay đồ khi anh còn đứng đây.

- Oh. Anh sợ ý quá. - Anh lùi lại và bước ra ngoài hành lang. - Anh đợi em ngoài này. Một lát sau, tôi đã thay đồ và đang bận một chiếc quần đùi jeans hơi mòn cùng với một cái áo sơ mi màu xám. Tôi cột mái tóc của tôi theo kiểu đuôi gà và ngồi cùng với Pete tại một quán ăn yêu thích của anh ta ở Waikiki.

Ngay cả sau khi uống xong hai cốc cà phê và ăn hết vài quả trứng, anh vẫn còn nhăn nhó.

- Sao em không nói với anh trước. - Anh đẩy một xấp tiền mặt về phía tôi.

Tôi nhìn tiền, không biết nên nói gì.

- Nào, lấy đi. - Anh thở dài. - Em do dự gì chứ, và nó không đi kèm với bất kỳ điều kiện nào.

Lúc này tôi thật sự bối rối. - Em không cần tiền của anh. - Okay, đó là một lời nói dối. Tôi thật sự rất cần tiền để chi trả cho một số hoá đơn, và xấp tiền mặt kia sẽ làm cho cuộc sống của tôi dễ thở hơn rất nhiều, đặc biệt là tôi đang phải chi tiêu cho một công việc mà một khách hàng không trả tiền.

Nhưng tại sao Pete lại tức giận với tôi? Và tại sao anh hào phóng cho tôi tiền? Khi tôi tiếp tục nhìn chăm chăm xấp tiền, Pete nhét tiền mặt vào tay tôi, bóp tay tôi nắm chặt lại xung quanh nó.

- Anh biết những gì em đã làm đêm qua. - Giọng anh nhỏ lại. - Anh nghe được từ một cớm chuyên theo dõi và bắt các cô gái bán dâm. Tôi chột cứng người. Tôi phải thật cẩn thận. Tôi nhớ một cách rõ ràng anh đã cảnh báo tôi sẽ đuổi tôi đi mãi mãi nếu anh phát hiện tôi vẫn làm công việc của một thám tử tư mà không có giấy phép.

- Anh nghe chính xác là em đã làm gì?

- Không lẽ anh phải nói ra. - Khuôn mặt anh đỏ lên và anh thở dài.

- Nếu anh muốn em lấy số tiền này, anh phải nói cho em biết những gì anh đã nghe về em. - Tôi đã không chỉ lo lắng về việc làm thám tử của tôi. Tôi còn hiếu kỳ muốn nghe những gì mọi người trên đường phố đã nói về tôi. Và tôi cũng đã quá nhàm về việc tự đánh giá bản thân mình.

- Anh nghe em bán...dâm. - Anh nuốt nước miếng một cách khó khăn.

Tôi lắc đầu chối. - Nếu em kẹt, thì hãy đến với anh. Anh sẽ giúp em. - Anh nắm lấy tay tôi. - Hãy để anh giúp em.

Tất cả điều tôi có thể làm là gật đầu. Tôi cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ. Tôi đã nắm được. Thật sự nắm được là Pete đã quan tâm đến tôi. Lạy Chúa, tôi phải nói cho anh ta sự thật. Anh đã lo lắng về tôi. Tôi! tôi không thể cho phép anh ta nghĩ rằng tôi đã ...

- Em đã cứu sống anh. Đã đỡ dùm cho anh viên đạn. Anh nợ em, Kyra.

- Phải. Anh đã nợ tôi một món nợ. - Tôi đẩy ghế ra và tức giận nhét tiền vào túi. - Hãy nhớ mà trả nợ. Đêm qua lại một cô gái nữa mất tích. Khi tôi hay tin, tôi càng thêm quyết tâm tìm Tina. Một giờ trước hoàng hôn, tôi thả bộ xuống đại lộ của Waikiki mà hai bên đường trồng đầy các cây cọ, băng qua kênh đào, và hướng tới phố trung tâm của Honolulu. Nằm ở giữa một khu công nghiệp là một căn nhà nhỏ với một tờ giấy dán ở cửa sổ một hàng chữ ngắn gọn, "Ông Fu. "Tôi bước chậm rãi lên các bậc thang bằng xi măng và gõ vào cánh cửa gỗ. Gần như ngay lập tức cánh cửa mở ra với một tiếng động lớn. Một con mắt với một cái mũi xuất hiện.

- Cô cần gì ? Một giọng nói vọng ra.

- Tôi cần gặp ông Fu.

- Ông ta không có ở đây. - Cửa bắt đầu đóng lại. Tôi đi một quãng đường dài và đang rất nóng ruột, không thể về không được. Tôi chen một chân kẹt cửa, một quyết định hơi ngu ngốc khi đang mang đôi dép mềm có quai. Tuy hơi đau, nhưng tôi đã ngăn được cái cửa không đóng lại. - Hãy nói với ông ta là Kyra Grainger đến để đòi nợ. - Tôi nói khẽ qua kẽ răng.

Tôi đã tự tin rằng tôi sẽ được chào đón ở đây với cánh cửa rộng mở. Tôi đã cứu ông Fu khỏi bị tù một năm về trước khi một số tên giang hồ trẻ gài bẫy ông vào một vụ sát nhân. Ông đã trả tiền cho tôi một cách hào phóng, nhưng ông vẫn nói rằng không có số tiền nào có thể trả hết món nợ của ông đối với tôi. Sự ghé thăm của Pete vào buổi sáng đã vô tình nhắc tôi nhớ đến ông Fu. Ông Fu nợ tôi. Và mặc dù ông không bao giờ rời khỏi căn nhà này, ông vẫn nắm được những biến động trong thành phố.

- Ông ta không có ở đây - Người giữ cửa nhắc lại. - Lấy chân ra hoặc là tôi sẽ nghiền nát nó.

- Cái gì? - Ông Fu không bao giờ rời căn nhà của mình. Không bao giờ. Ngay cả đi bộ trong sân nhà. - Ông ta vẫn còn sống chứ?

- Ông ta vẫn còn sống, nhưng không muốn gặp cô đâu. Lấy chân ra.Chân tôi rút ra trước khi người làm của ông Fu sập cửa lại thật mạnh.Tôi quay nhìn xung quanh và thấy một người đàn ông đã theo sau tôi đang đứng phía bên kia đường. Anh ta đội chiếc mũ trắng và đang mỉm cười.

“Hey!” - Tôi gọi. Đây không phải là lần đầu tiên tôi cố gắng để đối diện với cái bóng theo tôi. Và giống như tất cả các lần khác, anh ta đã chạy. Tôi cố rượt theo anh ta, khắp khiêng trên bàn chân đau. Sau khi tôi rượt anh ta được một khu phố, anh ta biến mất. Giống như một bóng ma.Tôi đang tự hỏi có phải cái bóng mũ trắng đó chính là lý do cho việc từ chối gặp tôi của ông Fu . Không thể nào. Ông Fu được coi như là một bố già và khó đụng tới. Chẳng ai có thể làm cho ông sợ.Điều này đã đột ngột làm thay đổi hướng điều tra của tôi. Nhưng tôi phải làm gì bây giờ?Để điều tra, tôi sẽ phải thâm nhập vào giới của Fu. Và tìm hiểu những ngày trước khi Tina mất tích.Sau khi cuộc bộ quay trở lại khách sạn, giặt một đồng khăn mà Mamma Jo đã vứt vào tay của tôi ngay khi bà thấy tôi, tôi thay đồ và đang bận một váy da ngắn màu đen, với một áo sơ mi màu trắng bó sát làm nổi bật những đường cong trên thân thể, cùng với một đôi giày FM cao gót cho công việc đêm nay. Tôi cột tóc đuôi gà để trông có vẻ trẻ hơn và ra đường với hình của Tina ở trong ví.Kể theo dõi tôi không thấy dấu vết, có lẽ anh ta đang làm việc một việc nào đó hơn là phải tiếp tục theo tôi. Nhưng nguy hiểm vẫn còn đó. Mỗi vài bước đi tôi lại kín đáo liếc qua trên vai của tôi xem có anh ta hay không?Trước khi tôi có thể tìm thấy bất kỳ người nào để hỏi, sáu người đàn ông, tất cả đều đang say, bao quanh tôi và muốn cho tôi thấy cái “ấy”, cái mà làm nên người đàn ông thực sự. Tôi đã không ngăn nổi, oh, thật sự là muốn hỏi họ cái “ấy”, cái mà làm nên “người đàn ông thực sự” ở chỗ nào. Nhưng tôi đã kìm lại và lấy bức ảnh của Tina cho họ xem.Chỉ có một người có vẻ quan tâm và nhìn bức ảnh. Anh ta sau đó đã chồm tới hỏi có phải là tôi muốn...“hai với một”. Tôi vỗ nhẹ vào vai anh ta và bảo rằng anh chịu không nổi đâu?Thật là một sai lầm. Tôi đã mất cảnh giác.Trước khi tôi có thể bước hai bước rời khỏi anh ta, anh ta chụp mạnh cánh tay của tôi, vặn tay tôi ra sau lưng với sức mạnh khủng khiếp của kẻ say.Chó chết. Đau quá. Nước mắt tôi trào ra. Mắt tôi nhòa đi.Hắn không lãng phí thời gian của mình, sờ mó lung tung trên người tôi. Cổ áo của tôi bị sút ra và hình như hắn đang cố cởi đồ tôi ra ở giữa vỉa hè. Chắc hắn đang nghĩ tôi đang thiếu nợ hắn.Ngay cả là như thế, tôi cũng chẳng trả nợ theo cách đó. Hơi thở của hắn thoắt hoặc như là đang bốc ra từ một thùng rác.Hắn giựt tóc tôi ngửa mặt lên và lùa lưỡi của hắn vào miệng của tôi. Thật ghê tởm. Có phải đây là những gì mà những phụ nữ bán dâm phải nhận? Tim tôi chọt chùng xuống. May mắn cho tôi là đã không kiếm sống như họ. Tôi lúc này co dùi thúc mạnh vào chính giữa háng của hắn.- Mệ kiếp, chó cái. - Hắn lẩn ra thở khò khè và chửi bới trên mặt đường.

Tôi đang run. Mắt của tôi trở nên nhức nhối vì đau. Quần áo của tôi nhàu nát. Và tất cả những gì tôi muốn bây giờ quay trở lại phòng tôi chỗ Mama Jo và khóa cửa ở một mình trong phòng. Có thể ngồi yên trên ghế. Hoặc có lẽ là thay đồ.Tina đang bị mất tích. Có lẽ là cô đã bị bắt cóc. Có lẽ là cô đã bị ép buộc bởi một người đàn ông giống như kẻ đã nặng tay tấn công tôi. Để có thể làm một chút gì cho cô ấy, tôi đã không để ý đến cái đầu gối mỗi nhừ và tay run lấy bẫy để tiếp tục công việc dò hỏi cho đến khi trời sáng, tôi đã hỏi tất cả các phụ nữ tôi gặp về Tina và những gì đã xảy ra trên đường phố mà có thể đem lại cho tôi một chút tin tức về cô ấy.Phụ nữ, nhất là các cô gái trẻ, rất là nhạy cảm và ít huyền thuyên. Tất cả họ cùng đều nói như nhau. Kiếm ăn bây giờ thật là khó khăn, ế ẩm. Toàn gặp những kẻ ma cô. Và rất...cảm ơn những người mất tích, vì nhờ đó mà những cuộc tuần tra của cảnh sát đã được tăng cường và có một sĩ quan cảnh sát năng nổ đặc biệt trong công việc này là Kevin Blakely. Blakely trước đây từng là đồng đội của Pete . Anh ta vẫn còn làm việc trên những con đường phố cũ trong khi Pete đã chuyển đi một phạm vi khác.Theo lời những cô gái tôi đã nói chuyện, Blakely cũng đã hỏi họ tất cả mọi thứ mà họ biết về các thiếu nữ đã bị mất tích. Có lẽ anh ta cuối cùng đã có sự lưu tâm đến vụ án. Hoặc cũng có lẽ anh ta chỉ muốn quấy rối một chút phía sau váy của những cô gái trẻ. Dù bằng cách nào, không có người phụ nữ nào có bất kỳ ý tưởng gì về những gì đã xảy ra với Tina hay ba cô gái khác đã biến mất trên đường phố. Nếu có bất cứ ai nhìn thấy điều gì đó, họ có lẽ cũng không nói với tôi ... hoặc Blakely. Hầu hết họ đều giả định là các cô gái bây giờ đã chết. Vì Tina và em Tina, tôi thậm chí cầu nguyện rằng họ đã nói sai.* * * * *Mặt trời đỏ lựng đang bắt đầu mọc trên đầu những khách sạn cao tầng xây dọc theo bờ biển vào lúc tôi về nhà chỗ Mama Jo. Pete, trong bộ đồ với cái quần tây kaki và một cái áo sơ mi màu trắng đã chờ đợi tôi ở bên ngoài cửa. Cánh tay của anh đang giơ lên, và anh ta đang chăm chú xem xét các móng tay như thể muốn chuẩn bị nhai nó.- Hi Pete. - Tôi nói, giọng cất lên vui vẻ, mà tôi thật cũng bất ngờ với chính mình. Tim tôi vẫn còn đau khổ từ buổi sáng của ngày hôm qua gặp anh. - Anh lại đến đưa tiền cho em phải không?Ánh mắt của anh chọt thu nhỏ lại khi anh thấy tôi trong cái áo sơ mi rách và thương tích một bên mắt. Anh im lặng như hóa đá. Tôi nhún vai và mở khóa cửa.

- Em mệt lắm. - Tôi nói với anh ta. - Xin chào...Một cách bất ngờ anh đã di chuyển vào trong phòng cùng với tôi và sập cửa lại sau lưng anh. Anh đẩy tôi vào tường và người anh đối mặt sát với tôi. Môi của chúng tôi gần như chạm vào nhau và tôi chợt có một ham muốn là nhảy lên, hoặc thở mạnh ra, hoặc cười.Tôi đã mất ngủ một đêm và đang rất đau đớn lẫn mơ hồ lộn xộn trong đầu. Không hề ngờ rằng lại có sự xuất hiện của người đàn ông mà tôi phải lòng và bây giờ đang muốn ôm hôn tôi.Tôi nghĩ thế nên tôi nhắm đôi mắt lại và hơi he hé môi, trong khi hình ảnh của Bạch mã Hoàng tử đang du ngoạn trong đầu tôi.

- Em đang có rắc rối gì vậy, Kyra? - Anh hỏi... mà không có hôn tôi. Thay vào đó anh đang nhìn vết bầm trên mắt của tôi.

- Rắc rối? - Tôi không thể hiểu được lý do tại sao anh không hôn tôi. Tôi choàng tay qua cổ anh và kéo anh gần hơn nữa.

- Nếu em muốn bán dâm, anh sẽ mua. - Anh nâng mạnh cằm của tôi lên. - Và anh đơn thuần chỉ là một, là một trong những người mua.Tôi cảm thấy sự quyết tâm của anh là sẽ làm theo lời nói khi anh áp thật sát vào người tôi. Rõ ràng là tôi đã bị theo dõi bởi bạn của anh đêm nay, nhiều khả năng chính là Blakely, và anh ta đã báo lại cho Pete. Tôi thở dài. Tôi thật khó giải thích với anh. Tuy vậy, vào lúc này, tôi có thể không cho phép anh ta nghĩ rằng anh trả tiền cho tôi để...

- Em...- Tôi lấp bắp. Anh đã dùng môi của mình lấp miệng tôi với một sự vội vã của cơn đói tình bùng phát và đem đến cho tôi một mùi vị thật êm ái và ngọt ngào làm cho tôi quên đi tất cả mọi thứ khác.Aloha Pete hôn tôi nhẹ nhàng từng chút một, giống như là tôi đã từng tưởng tượng. Tôi vội vã phanh áo của anh ra và tôi lùa đôi bàn tay của mình lên bộ ngực của anh. Cơ bắp của anh như cứng lại dưới sự va chạm của tôi.Với một tiếng kêu gừ gừ trong cổ họng, anh ta nâng tôi lên trong cánh tay của mình và đặt nhẹ tôi lên giường. Tôi biết tôi nên nói gì để có thể ngăn chặn những gì đã, đang hoặc sẽ xảy ra. Tuy nhiên, tôi có phải là một đứa trẻ đâu? Điều này đến chính xác như những gì tôi đã muốn xảy ra, kể từ lúc đầu tiên mà chúng tôi đã gặp nhau. Anh bắt đầu leo lên giường với tôi, và với một ánh lửa hoang dại trong mắt, anh tách dần chân tôi ra. Tôi run rẩy nhắm mắt... Vài giờ sau đó tôi thấy bản thân mình như đang trôi trong và ngoài giấc ngủ, trong khi Pete đang ngáy nhẹ bên cạnh tôi. Tôi vừa cảm thấy buồn ngủ và vừa thoải mái một cách thật bối rối trong người. Đầu tôi đang xoay vòng vòng, và tôi không muốn nghĩ về việc tại sao Pete đã lên giường cùng với tôi. Tôi hãy còn đang nhắm nháp mùi vị... trong khi nó đã hết. Tôi chống khuỷu tay lên và nhìn lướt xung quanh thân mình của Pete và dừng lại nơi...núm vú nhỏ trên ngực của Pete. Anh mở mắt, và sau khi ném cho tôi một cái nhìn khinh bạc, anh nhảy ra khỏi giường.- Hãy thu xếp đồ đi. - Anh nói với một giọng lạnh buốt đầy chết chóc, và đang vội vã mặc đồ vào.

- Cái gì? Tại sao?

- Nếu anh đã trả tiền để mua em, anh muốn em không làm nữa. Và anh sẽ thu xếp một chỗ để có thể lo cho em. - Anh giật mạnh cửa. - Anh sẽ nói cho Mamma Jo biết là em sẽ đi. Hãy sẵn sàng vào lúc anh quay lại. Tôi định phản đối. Nhưng anh đã sập cửa lại và bỏ đi.

3. Chương 3

Anh ta đã không trở lại.Mamma Jo vào phòng mà không hề gõ cửa. Tôi cũng vừa tắm xong và tôi đang mặc một cái quần đùi và một cái áo sơ mi màu xanh ngấn hờ bụng, nhưng điều này không có nghĩa là tôi đã sẵn sàng đóng đồ để chuyển đi. Tôi chắc chắn là sẽ không đi cùng với Pete Aloha. Anh ta đang cố kéo tôi ra khỏi đây trước khi tôi tự nguyện đi cùng với anh ta. Tôi có phải là cô gái ngu ngốc không nhỉ?Mamma Jo, một người phụ nữ luôn mặc cái váy đầm to như của bà bầu gọi là muumuu của dân Haoai đang nhìn lên và xuống người tôi, sau đó khoanh tay của mình trên bộ ngực đồ sộ như núi lửa của bà.

- Cháu đã làm gì thế?

Bà hỏi trong khi cái nhìn của bà đắm đắm vào những mẩu vỏ bọc bao cao su xé ra nằm trên sàn nhà bên cạnh giường. Tôi chưa trả lời, bà lại lúc lắc đầu nói tiếp.

- Cháu của Di nó cứ nhảy chồm chồm quanh văn phòng, cứ cần nắn là nó đã không có sự lựa chọn nào, nhưng vẫn phải mua cháu. Nó nói “mua” cháu là sao hả Kyra?Tôi bây giờ ước gì có một ai đó lại đang cố gắng giết Pete một lần nữa. Tôi thà nhận tiếp một viên đạn dìm cho anh ta còn hơn là chịu nỗi nhục nhã

này khi mà tôi đã tự gánh vào mình. Có lẽ tốt nhất là để anh tống tôi vào tù một khi tôi đã giải thích rõ ràng là tôi đi điều tra về sự mất tích của Tina, mà không có giấy phép chứ không phải là tôi đi bán dâm. Sự lừa dối này có thể nhiều khả năng kết thúc tình bạn của chúng tôi. Mãi mãi. Tôi cảm thấy thật khổ sở và đau đớn.

- Oh. Mamma Jo ...- Tôi ngồi xuống giường và ôm lấy đầu, trong khi đó nước mắt tôi tuôn rơi tầm tã xuống má. - Anh ấy chắc là sẽ rất ghét cháu.

- Cháu có biết là đã làm nó rối tung lên không?- Nệm giường lồm xồm xuống khi Mamma Jo ngồi xuống bên cạnh tôi. Bà nói tiếp. - Cháu như là một trong những con thú cưng của nó, loại thú cưng cần được bảo vệ an toàn. Mỗi đêm nó đều hỏi Dì về cháu.

- Vậy sao?

- Nó là một chàng trai tốt. Nó muốn sẽ bảo vệ an toàn cho tất cả mọi người, nhưng mà nó không thể. Áp lực công việc rất nặng nề. Sự an toàn của cháu chính là niềm an ủi của nó. Nếu nó có thể bảo vệ được cháu, Dì nghĩ rằng nó sẽ làm rất tốt những việc khác, okay. Cháu đã ngủ với nó ... đó là một sai lầm. - Bà vỗ nhẹ vào chân tôi. Tôi gật đầu đồng ý. Bà đã nói đúng và việc tôi nhận ra như thế chỉ làm cho tôi cảm thấy nhiều khổ sở. Anh ngủ với tôi có lẽ chỉ vì lòng thương hại, hoặc cũng có lẽ anh cảm thấy hốt hoảng về sự an toàn của tôi và nghĩ rằng việc ngủ với tôi là cách duy nhất mà anh có thể bảo vệ được tôi từ chính tôi. Nghĩ đến lúc này tôi chợt cảm thấy đỏ mặt.

- Cháu yêu anh ấy, Dì có biết không? - Tôi khẽ thở ra.

- Dì biết. - Bà nói. - Nhưng chẳng thay đổi được gì. “Không thể như vậy được”. Và nếu tôi gặp anh ta ngay bây giờ, tôi sẽ có thể nói rằng nếu anh nghĩ như vậy thì chỉ là trở ngại cho cả hai chúng tôi mà thôi. Anh chỉ cần tôi được an toàn. Anh không cần tôi yêu anh.

- Cháu phải đi, Mamma Jo. - Tôi nói và tôi lập tức lấy cái ví và lao vút ra cửa. - Hãy nói với anh ta cháu thật sự xin lỗi.* * * * Khi tôi rời khỏi Mamma Jo, tôi đã có kế hoạch ra đi và sẽ không bao giờ trở lại. Thà như vậy cho nhẹ lòng. Tôi sẽ không bao giờ phải gặp lại Pete ... không bao giờ phải nói về những gì tôi đã giấu anh. Tôi có thể lập văn phòng ở một số khách sạn khác. Thậm chí có thể có khả năng làm những việc khác để trả tiền thuê nhà. Chắc chắn là sẽ có khó khăn, nhưng tôi vẫn còn tiền của Pete cho tôi và nếu tôi chịu khó lang thang ở các vỉa hè, có lẽ tôi sẽ có thể kiếm được một số khách hàng trả tiền cho dịch vụ điều tra riêng tư vào những ngày cuối tuần. Ở đây không có quá nhiều cô thám tử xinh đẹp. Ôi, tất cả các khách hàng mới yêu quý của tôi ơi ! Tiến lên nào. Nhưng trong đầu tôi lại lộn xộn trở lại về sự mất tích của Tina. Anna, cô em, dù chưa có cách nào để trả tiền cho tôi, nhưng tôi không thể bỏ cuộc. Cho dù tất cả các nỗ lực của tôi có thể dẫn đến kết cục là cái chết của Tina, tôi vẫn không cảm thấy là mình đã hoàn toàn tự an ủi là kết thúc điều tra. Phải dần bước tiếp thôi. Có thể coi tôi là một người lạc quan. Nghị lực của tôi lại được hâm nóng như nó đã luôn luôn thế, trước khi tôi có thể nắm được một số đầu mối quan trọng. Tôi tát nhẹ vào má. Tôi cần phải thật cảnh giác và sẵn sàng cho bất cứ điều gì. Các đầu mối hiểm khi lại đến ngẫu nhiên. Một người có thể chạy vòng vòng trong rừng cả ngày và không bao giờ tìm thấy lối ra. Hãy quan sát thật cẩn thận và lập một kế hoạch rõ ràng cho những bước tiếp theo. Tôi ngồi xuống trên một cái ghế dài và nhìn xa ra ngoài biển xanh. Gió đang vi vu thổi qua những tán cây cọ xung quanh tôi, trong khi ngoài biển cá heo đang giỡn trên sóng. Trong khung cảnh này tôi cảm thấy thật sáng khoái và từ từ sắp xếp lại những thu thập tôi có được trong mấy ngày qua. Bốn cô gái mất tích. Tất cả đều là gái mại dâm. Tất cả đều trẻ. Tất cả đều mới vào nghề. Các cô gái mại dâm khác trên đường phố đã rất sợ hãi. Và công việc làm ăn của họ rất ế ẩm. Cảnh sát đã bắt đầu chiến dịch làm sạch và theo lời họ kể lại, đã bắt đi hàng chục cô mỗi đêm. Thêm vào đó, ông Fu lại có hành vi ứng xử với tôi như là với một người lạ. Ông từ chối gặp tôi. Tại sao? Bản năng của tôi mơ hồ nhận ra một điều gì đó. Nhưng là cái gì?

- Nhìn em như đã mất ngủ cả tuần. - Một giọng nói quen thuộc cất lên, và một cốc cà phê đưa vào tay tôi.

- Chào chị, Casey. - Tôi nhận ra chị, khi một mái tóc vàng ngồi xuống bên cạnh tôi trên ghế và lóe lên ánh sáng của một điều thuốc.

- Linh hồn của chị không cần phải cứu rồi, ít nhất là trong buổi sáng này. - Chị nhẹ nhàng nói.

Casey cười. Nó là một âm thanh kéo dài, như tiếng va đập của pha lê. Sexy. Tôi có thể hiểu tại sao chị lại được các khách hàng rất ưa thích.

- Chị chắc chắn với em rằng em thật sự không ổn. Linh hồn của em đang khóc cho ai đó phải không? Không giống như các cô gái bán dâm khác, em hình như quá phức tạp và có nhiều rắc rối.

Chị có vẻ thật hiểu đời. Và sau những gì đã xảy ra giữa Pete và tôi sáng nay, tôi đã không đủ cảm giác mạnh mẽ, để có thể suy ngẫm lại và nhìn sâu vào tâm tư của mình.

- Wow, Casey, chị có thể thấy tất cả chỉ bằng cách nhìn em thôi sao? - Tôi cười. - Không ngạc nhiên là khi chị dành quá nhiều thời gian trở lại trên các đường phố cho công việc cứu rỗi của mình.

- Chị đã biết em trong nhiều năm qua. Chị cũng biết em đang cố gắng kiếm tiền. - Cô quất quất tay vào không khí trước khi vỗ nhẹ vào chân tôi. - Tuy nhiên, em là một người con gái tốt, vì vậy sẽ thừa nếu như thuyết giáo với em.

- Cảm ơn chị. - Tôi hộp lý cà phê chị đưa vào tay tôi. Ly cà phê thật ngon và đầy hương vị. - Kona cà phê. - Tôi thốt lên, rất ấn tượng khi chị đã tốn tiền của mình cho tôi, vì loại cà phê này rất đắt.

- Đây là nơi tuyệt vời nhất. - Chị nói khi chị nhìn dăm dăm ra biển. - Thật là đẹp. Là thiên đường. Mọi người đổ về đây từ khắp nơi trên thế giới với những kỳ vọng thật cao phải không? Tôi gật đầu. Tôi sinh ra ở Oahu, mặc dù là túi tôi rỗng, nhưng tôi yêu mảnh đất này, người dân ở đây, và sự yên bình của họ. Cả hai cha mẹ của tôi đều là những người thông minh. Họ đều cố là người giỏi nhất về tất cả mọi thứ. Và tôi là con gái của họ, do đó tôi đã được dự kiến sẽ là cô gái giỏi nhất. Vì thế, bóng đá, hướng đạo sinh, bóng ném, bóng rổ, đan, nhà hát, bơi lội, các cuộc tranh luận nhóm, piano, học tập và sự hoàn thiện đã làm cho tuổi thơ của tôi mệt mỏi. Có một điều tuổi thơ của tôi đã dạy cho tôi là không bao giờ đầu hàng. - Chị nghĩ xem cái gì sẽ xảy ra với các phụ nữ này, Casey?

- Chị ghét suy nghĩ về nó. Họ đang mất linh hồn, mỗi một người trong số họ. - Cô nhún vai và chụm môi lại.

- Chị có nghĩ rằng họ đang sống? Casey lại nhún vai. - Em có ghé Ông Fu hôm qua. - Tôi nói, đang cố gắng tìm hiểu cái gì đó, bất cứ điều gì mới. - Ông đã từ chối để gặp em. Chị có nghe nói gì về ông ta? Chị đang cần trên môi dưới của mình. - Sao hở chị? - Tôi nói to.

- Chị không biết. - Tất nhiên là chị lại nói dối. Và tôi cần biết những gì chị ấy biết. Nó có thể là điều quan trọng. Ngay cả nếu nó không phải là điều quan trọng, tôi vẫn muốn biết. Tôi vẫn đang tiếp tục suy nghĩ trong đầu và tôi thật sự bối rối trong lúc này.

- Chỉ là giữa chị và em thôi, Casey. Chị có thể tin cậy sự kín miệng ở nơi em.

- Không có gì. - Chị nói và lại vấy tay của chị vào không khí. - Một số các cô gái nói rằng ông đã hành động hơi lạ lùng, chỉ vậy thôi.

- Lạ như thế nào? - Tôi mừng rỡ hỏi tiếp.

- Ông ấy có nói chuyện với một vài người mới làm. - Cô nghiêng mình và nói khẽ như sợ ai đó nghe thấy.

- Để làm gì? - Tôi hơi ngạc nhiên.

- Ai biết? Có lẽ ông đã không gần một phụ nữ trong nhiều năm nay. Chị là một trong những người cuối cùng.

- Ông ta có nói chuyện với những thiếu nữ mất tích không? - Tôi sực nhớ.

- Chị không biết. - Chị thở vội. - Chị chắc là không có liên quan đến chuyện mất tích đâu.

- Có lẽ chị nói đúng, nhưng để hiểu thêm một chút em muốn nói chuyện với một trong các cô gái ông ta đã gặp. Chị có thể cho em một cái tên?

- Không. - Chị buột miệng như cái máy.

- Thôi nào chị Casey. Em hứa sẽ không mang rắc rối cho chị đâu.

- Không ai được hé môi về những cuộc nói chuyện của ông Fu. Chị có lẽ không nên biết về chúng, và em cũng vậy. Các cô gái có thể nhận được nhiều phiền toái nếu như ông Fu phát hiện ra rằng một trong số họ đã không kín miệng. Và em không muốn qua mặt ông Fu chứ.Có vẻ như danh tiếng của Ông Fu được biết đến như là một hung thần. Ai cũng lo sợ về quyền lực của ông ta, trong khi tôi đã từng chứng kiến sự từ bi của ông ta. Ông ta không phải là một con người hung bạo.Nhưng nếu ông ta đã đứng phía sau những vụ bắt cóc?- Đây là vấn đề rất nghiêm trọng, Casey. Em cần có một tên.Chị lắng đầu.- Những người phụ nữ này có thể chết. - Tôi ngửa bài với chị. - Họ cũng có thể đã chết rồi. Chúng ta cần phải ngăn những người đã làm những việc này.- Tìm Sally Porter. Em hãy nói chuyện với cô ta. - Casey đứng lên. Chị nhìn quanh lo lắng.

Chẳng có gì xảy ra cho đến nửa đêm trong lúc tôi tìm kiếm Sally Porter, một cô gái mà dường như không có cô gái mại dâm nào biết, thì tôi bỗng nhận thấy rằng kẻ theo dõi tôi đã quay trở lại. Tôi không muốn có ai đó chứng kiến cuộc gặp của tôi với Sally Porter, mà tôi vẫn tự tin là tôi có thể tìm thấy cô ấy, nên tôi đã cho cái bóng của tôi mất dấu ở Kênh Ala Wai bằng việc lẩn xuống dưới gốc trong bóng tối của những cây được lớn bên bờ kênh.Kẻ theo dõi tôi cố dò theo tôi khi hần lẩn quần kiểm tra xung quanh khu vực một lát và sau đó khi không tìm thấy gì thì hần đành xuống đường chính bỏ đi. Tự khen mình đã rất thông minh, tôi rời khỏi chỗ nấp và phải bùn đã dính từ cánh tay xuống chân. Trong thời gian ẩn nấp, không chỉ giúp tôi thoát người đàn ông bí hiểm, mà còn cho tôi chút thời gian để suy nghĩ. Tôi chợt bừng tỉnh. Tôi đã biết là tại sao tôi đã không thể tìm thấy được Sally Porter. Tôi đã chạy xung quanh như một con gà mất đầu cả ngày và đã không tìm đúng chỗ.Casey đã nói với tôi rằng ông Fu đã nói chuyện với những cô gái mới trên đường phố. Rất ít phụ nữ trẻ chọn bán dâm là nghề nghiệp của mình. Thay vào đó, nó tạm thời là một địa ngục mà họ trượt vào ... dần dần. Đầu tiên, như Tina, một cô gái có thể nói rằng cô muốn làm chỉ là một đêm để thanh toán gấp các hoá đơn. Và sau đó sẽ kết thúc. Tuy nhiên, các hóa đơn sẽ lại quay tới một lần nữa. Và sau đó một đêm sẽ trở thành hai đêm. Hai đêm trở thành một tuần. Chẳng bao lâu, cô ấy sẽ trở nên lệ thuộc vào số tiền dễ dàng cô có thể kiếm được khi bán dâm.Sally Porter, cũng như Tina, mới vào nghề. Điều này có nghĩa là, cô ấy đã hết hy vọng ra một công việc mà có thể trả tiền cho mọi thứ như thực phẩm, quần áo ... tiền thuê nhà. Nếu tôi có cơ hội tìm ra cô ta, tôi cần phải tìm ở một số Mái ấm tình thương dành cho những kẻ vô gia cư, mà ngày xưa có một thời tôi cũng đã từng ở.Tôi cảm thấy bối rối trong lòng về việc quay trở về những nơi mà tôi đã thề độc bỏ đi khi tôi gần chết đói trong quá khứ. Tuy nhiên vì các thiếu nữ mất tích, tôi sẽ phải quay lại.Ban đầu, nỗ lực tìm kiếm của tôi đã không có gì khả quan hơn, và tôi cũng đã bắt đầu tự hỏi có phải tôi đã lãng phí thời gian của tôi. Tôi thầm nghĩ hay là Casey đã cho tôi thông tin sai lệch. Có lẽ không có cô gái nào mang tên là Sally Porter. Không có ai đã từng nghe nói về cô tại các Mái ấm tình thương dành riêng cho phụ nữ. Một phụ nữ lớn tuổi, một người quản lý ban đêm tại một khách sạn già cỗi đang mục nát mà nếu so với khách sạn của Mamma Jo thì chỗ của Mama Jo là khách sạn 5 sao, nghĩ rằng cô ấy hình như đã từng ở chỗ của bà. Tuy nhiên, bà ta khá chắc chắn là Sally đã bỏ đi từ lâu. Bà ta nói tôi hãy thử ra công viên kiểm xem sao.Chỉ cần băng qua kênh từ Waikiki thì sẽ thấy có một công viên đại dương được chia thành một số khu. Vào ban đêm, các bãi cỏ dưới bóng che của các cây dừa, cây banyan, cây muồng tím sẽ là nhà cho những người không đủ khả năng thuê một chỗ nào đó để qua đêm. Tôi biết khá rõ nơi đó vì bản thân mình đã thường xuyên ngủ ở đó ngày xưa.Bây giờ đã là nửa đêm vào lúc tôi tới những cây muồng tím trong công viên. Đang là mùa xuân ẩm áp, và những kẻ vô gia cư đã di chuyển đến công viên để cư ngụ, chủ yếu là dưới cây banyan, nơi mà những rễ cây của nó giống như là những dây nhợ rủ xuống từ những cành cây giống như những tấm màn, kín đáo giúp cho du khách và người dân địa phương có thể gối đầu nằm ngủ dưới gốc cây một cách thoải mái như ở trên giường.Giường. Ôi, giấc ngủ của tôi, cơ thể của tôi cũng đang khóc đòi một cái giường, làm cho mắt tôi bỗng nhiên cũng nhòa lệ. Cũng giống như Sally Porter và những cô gái như cô ấy, tôi bây giờ cũng chẳng có nơi để ngủ cho riêng mình. Không có. Không. Trừ khi là tôi muốn đổi mặt Pete và giải thích với anh tại sao tôi lại lừa dối anh ta...và tại sao tôi đã cho phép anh ta ngủ với tôi dưới sự lừa dối đó.Có lẽ ngủ dưới bầu trời đầy sao như vậy sẽ chẳng phải là cái gì tồi tệ. Thời tiết đã ấm, mặt trăng đã mọc sáng vàng vạc trên bầu trời, và những âm thanh rì rào nhẹ nhàng của sóng vỗ vào bờ đang réo rắt bên tai. Khi tôi đang đi trong công viên, chuẩn bị một cuộc nói chuyện với ai đó mà tôi gặp, tôi kín đáo tìm kiếm một chỗ an toàn, thoải mái cho riêng tôi.Không phải là tôi muốn sử dụng nó. Tuy nhiên, một cô gái khôn ngoan luôn phải biết sự chuẩn bị những tình huống cho mình.Mẹ tôi đã nhồi những ý tưởng như thế vào đầu của tôi từ khi còn bé. Một cô gái khôn ngoan là phải luôn luôn biết ứng phó trong mọi hoàn cảnh. Sẽ không thành vấn đề khi mình tiên liệu được những điều xa hơn. Có lẽ đó chính là lý do tại sao tôi làm rất tốt ở công việc của một thám tử.Tôi

còn đang suy nghĩ với lòng biết ơn về mẹ của mình thì thành linh tôi tìm thấy Sally.- Cô là Sally Porter? - Tôi hỏi cho tới lần thứ ba. Tôi cười trong sự hân hoan như là đang uống say.Tôi đã tìm thấy cô ấy! Cuối cùng, tôi tìm thấy cô ấy! Và cô ấy sẽ giúp cho tôi giải quyết vụ án. Sau khi làm tăng sự tự tin của cô ta, bằng việc dúm chút ít tiền mặt của Pete đã cho tôi vào tay của cô, tôi dẫn cô ấy ra khỏi một nhóm sinh viên khi cô ấy đang tiếp thị để overnight và đi tới một cái ghế kế một cái ao nhỏ, nơi đang có một vài người đàn ông vô gia cư đang ngồi tán chuyện. Những người đàn ông gật đầu chào khi thấy chúng tôi và quay trở lại cuộc nói chuyện của họ.

- Tôi thực sự không nên hở miệng. - Sally nói, nhưng vẫn dứt tiền tôi đưa vào túi.

- Tôi sẽ không nói cho ai biết những gì cô sẽ nói. Cô có thể tin tưởng tuyệt đối nơi tôi.

- Tôi thậm chí còn không biết cô. - Cô là một phụ nữ nhỏ bé. Tóc của cô ấy đen như màn đêm cũng như mắt của cô. Cô đang bận một áo sơ mi du lịch với một nụ cười của một người lướt sóng in trên mặt trước và một bản đồ của hòn đảo ở phía sau. Quần vải của cô ấy quá ngắn chỉ khoảng 2 inches, nhưng rất sạch sẽ. Và cô ấy nhìn cũng khá xinh. Tôi biết chắc là Ông Fu sẽ hào hiệp trả tiền cho thời gian của cô ấy bên ông.

- Cô nói đúng, cô không biết tôi. Nhưng tôi biết cô. - Tôi nói, nghiêng gần cô và hạ thấp giọng nói của mình.

- Cô sẽ có tiền để cất giữ ở đâu đó, và cô sẽ không nên tiêu hoang cho một phòng nghỉ vào ban đêm. Cô sẽ phải tần tặn cho đến khi cô tìm được một công việc ổn định.

- Làm thế nào mà cô rành quá vậy?

- Tôi cũng đã từng như cô. Ồ, tôi chỉ muốn nói là gần như thế ... - Tôi chưa bao giờ bán dâm, nhưng tôi không thể giải thích cho cô ấy hiểu rõ. Cô ấy không cần phải cảm thấy là tôi muốn phán xét về cô ta. Tôi chỉ đơn giản là thực hiện một công việc khác cô. Cũng là xấu khác nhau. Tôi dám cá là cô ta sẽ chẳng bao giờ để ý đến túi của các cặp vợ chồng mới cưới. Tôi đã làm ... cho đến khi tôi bị bắt. - Giống như cô, tôi cũng đã từng dè xẽn từng đồng của mình trên tay.

- Và cô đã có cuộc sống tốt hơn?

- Mọi điều tất nhiên đều không phải là hoàn hảo, nhưng cô có thể nói là tôi đã gặp may.

- Tôi rất vui. - Cô thở dài, lắc đầu của mình để chống lại những giọt nước mắt long lanh dưới ánh trăng đang chuẩn bị trào ra. - Tôi thật sự vui khi thấy cô may mắn. - Cô đang suy nghĩ, dĩ nhiên là về tương lai của cô ấy. Đó cũng là chính là lợi thế mà tôi có thể tranh thủ khai thác.

- Hãy để tôi góp phần giúp cho cô có được một nơi ở ổn định trong cuộc sống. - Tôi khuyến khích - Hãy kể lại cho tôi biết về cuộc gặp của cô với ông Fu.

- Cuộc gặp...? - Cô ngẩng đầu và nhìn lên trời. - Ông ta không muốn tôi nói với ai về nó, tôi không hiểu là tại sao như thế. Chẳng phải là ông ta đã nói gì, một điều gì đó ghê gớm gây sốc hoặc đã yêu cầu tôi phải làm điều gì bất hợp pháp. Thật là lạ. Ông ta chính xác là cũng chẳng có ra ngoài và bảo tôi phải kín miệng nhưng tôi lại có cảm giác là ông ta muốn tôi...Tôi đã không nghe được phần còn lại. Có người đập mạnh thật đau vào tôi một cách bất ngờ làm cho tôi ngã ra đất. Sally thét lên và cô bỏ chạy... với tiền của tôi ... để tôi lại một mình tự bảo vệ cho bản thân của mình.

- Hey! - Tôi la lên. Tôi không có thời gian để chống lại một kẻ say khác. Tôi cần tìm hiểu những gì Sally biết. Nó có thể giúp tôi cứu cuộc sống của Tina. - Tôi đang cần nói chuyện ở đây!

- Cuộc nói chuyện đã kết thúc. - Kẻ theo dõi bí ẩn rít lên, mặt hấn ta hiện ra sát gần tôi. Tôi đã cẩn thận làm mất dấu khi hấn theo tôi nhưng bây giờ hấn đã lại tìm thấy tôi. - Hãy tránh xa khỏi việc của ông Fu. - Hấn cười gian ác và ngay sau đó lao con dao cắm sâu vào bụng của tôi.Việc đỡ viên đạn vào vai năm ngoái, tôi đã cảm giác như ai đó đã đưa một đũa sắt nóng đỏ vào trong người tôi và giữ yên ở đó. Nó đã từng là cơn đau tệ nhất mà tôi có thể tưởng tượng ra.Việc nhận một con dao vào bụng bây giờ còn tệ hơn gấp mười lần.Tôi cúi gập người lại, giữ thật chặt vết thương, cố gắng giữ cho máu không trào ra ngoài. Tôi cần máu. Nếu không có nó ...Tôi đang chết. Tôi chắc chắn là sẽ như thế. Và Pete vẫn nghĩ rằng tôi là một cô gái bán dâm.Tôi phải nói cho anh ta biết sự thật.Tôi cần phải nói ...Tôi cần...- Pete...

- Trời, Kyra! Em đã làm cái quái gì thế khi mà em lại một mình đơn độc vào giữa đêm như vậy? Lại còn ở trong công viên nữa chứ? - Pete đang lẩm bẩm. Tôi không nghĩ rằng anh đang mong đợi một câu trả lời.

Vào lúc này, tôi không nghĩ rằng là anh đã biết tôi tỉnh lại. Tôi đã không chết. Mặc dù vào lúc này, tôi ước gì tôi đã chết. Không còn cảm thấy sự đau đớn trong lòng khi phải giáp mặt Pete. Ồ, hóa ra là tôi đã được tiêm đầy thuốc giảm đau, do đó tôi có thể thậm chí còn không cảm thấy cả cái giường tôi đang nằm. Tôi hình như đang trôi nổi bồng bềnh trong một đám mây toàn là thuốc. Tôi đã tỉnh lại và tôi cũng đã nghe Pete lầm bầm về tôi cũng phải tới mười phút. Anh thọc bàn tay vào mái tóc của mình và bắt đầu bước lại gần giường tôi đang nằm.

- Em đã làm gì ở ngoài đó vậy trời?

- Không rõ ràng sao? - Giọng thanh tra Blakely vang lên khi anh ta bước vào phòng. Đôi giày mỏng đen bóng của anh ta kêu lên chút chút khi anh đi sàn nhà lát vải. - Cô ta đi bán dâm, chẳng may là cô ta đã gặp phải một tên Joe mà cô nào đó. Mặt Pete chuyển sang một màu là lạ. Hình như là một màu giữa xanh và xám. Anh đang nhìn như thể anh đang cần một chỗ ngồi. - Cô ấy không đi bán dâm - Anh nói. Tiếng nói của anh nghe... khàn khàn. - Anh đang làm gì ở đây, Kevin?

- Đại úy muốn tôi đi lấy lời khai cô ấy. - Blakely bình thản giơ tay lên nhìn vào móng tay.

- Sao anh không chờ lát nữa. Cô ấy hãy còn chưa tỉnh đâu?

- Có. Cô ấy tỉnh rồi.

- Cô ấy...? - Pete quay nhìn tôi. - Em đã thức? Trong bao lâu rồi? Tôi cố gắng mỉm một nụ cười. Và tôi chợt nghĩ rằng không nên cười. Chẳng người nào đáp lại nụ cười của tôi, tôi hình như đã cười không đúng lúc. Thay vì bày tỏ lòng biết ơn về việc tôi được cứu sống tôi đã trở nên lãnh đạm khi mà Pete bắt đầu thuyết cho tôi một hơi dài về sự an toàn cá nhân. Tôi lại rơi vào hôn mê nửa chừng. Anh thuyết cùng một kiểu giống như lúc trước đây tôi đỡ viên đạn dùm cho anh. Khi tôi tỉnh trở lại, tôi đang có cảm giác hình như chỉ còn có một mình tôi trong phòng. Tốt. Tôi cũng đang cần thời gian để suy nghĩ. Tôi vẫn không thể tin rằng ông Fu đã thuê một người nào đó giết tôi chỉ vì tôi muốn hỏi Sally Porter vài câu. Điều này không thể nào xảy ra được. Từ một chút ít ỏi Sally cho tôi biết, tôi nghĩ có lẽ cô ấy cũng chẳng biết về những gì ông Fu đang muốn. Và ông Fu không thể muốn cho tôi chết. Tôi đã từng cứu ông ấy khỏi bị lôi ra khỏi nhà của mình, một ngôi nhà mà ông không bao giờ rời khỏi nó, để bị còng tay đưa vào tù. Ông đã rất biết ơn tôi. Ông đã khóc và ông đã nói với tôi rằng ông nợ tôi một món nợ không thể nào trả nổi. Tôi rất muốn được giáp mặt ông ấy để hỏi phải chăng ông để quên đi tất cả và đã thuê người để giết tôi? Nếu là vậy, ông Fu hẳn phải trả không ít tiền cho người đã đâm tôi. Tôi thực sự cần thoát khỏi sự lẩn quẩn này và nên bắt đầu yêu cầu khách hàng của tôi phải trả công cho tôi thật xứng đáng. Ồ, tôi rất thích công việc của mình, tôi thực sự rất thích, nhưng mà không có lý do chính đáng để chỉ làm việc không đầu vào đầu. Chẳng có ai cho tôi nhà ở hoặc thực phẩm miễn phí. Cũng giống như tất cả những người khác trên thế giới này, tôi phải tiêu tiền. Tôi cũng cần phải kiếm sống. Tôi cũng cần có một sự nghiệp vững chắc. Nhưng Anna, mặc dù cô ấy có thể không trả tiền cho tôi, tôi vẫn tự nhủ không thể đầu hàng việc tìm chị của cô ta. Và tôi cũng sẽ không đầu hàng trước Sally Porter. Tôi không đùa đâu? Không có gì sẽ thay đổi khi tôi đã quyết lòng làm đến cùng. - Anh đã nói chuyện với chị Casey sau khi mọi người cấp cứu cho em trong đêm qua. - Pete nói, làm tôi giật nảy mình. Tôi đang nghĩ rằng tôi chỉ có một mình trong phòng. Đã bao nhiêu lâu anh đứng dựa vào bức tường phía xa, ngắm nhìn tôi? - Chị ấy đã nói với anh là em đã quay trở lại công việc cũ của em, em đã mở lại dịch vụ thám tử tư bất hợp pháp khi mà em còn chưa có giấy phép? Mở lại chưa phải là dùng đúng từ để nói về nó. Dịch vụ của tôi đã không bao giờ đóng cửa, tôi chỉ đơn giản là trở nên ... um ... cẩn thận hơn. Nhưng tôi đã không chỉnh lại lời nói anh ta. Thay vào đó, tôi vươn tay xuống và nhẹ nhàng đụng vào cái băng cứu thương đầy cộm đang đắp ở bụng.

- Hấn đã gây tổn thương cho em cỡ nào? - Tôi hỏi.

- Hấn? - Pete hỏi, ngẩng đầu lên. Anh vẫn đứng ở góc tường, đang nhìn tôi thật bình thản. Tự nhiên tôi cảm thấy thật bối rối. Đã có rất nhiều vấn đề liên quan giữa hai chúng tôi, nào là dịch vụ thám tử tư, nào là kẻ theo dõi bí ẩn cố gắng để giết tôi, nào là các thiếu nữ mất tích, và chúng tôi đã cùng nhau...trên giường. Và cả tương lai là tình bạn của chúng tôi.

Tôi trở nên không muốn nói về bất kỳ cái gì ở trên.

- Bác sỹ đã nói sao anh? Có phải là tất cả các bộ phận bên trong cơ thể của em hãy còn nguyên vẹn? Mặt của anh chợt nheo lại. Anh biết tôi đủ rõ để nhận ra kỹ thuật đánh lạc hướng của tôi. Tôi chắc rằng anh

sẽ gọi tôi đúng như thế, nếu không phải là tôi bây giờ bị thương đang nằm trên giường. Thay vì vậy, anh chỉ lắc lắc đầu. - Em thật là một người khó hiểu thật đúng lúc. Có vẻ như là em có bản năng rất tốt cho những việc như thế này. Thật không may, em hãy còn thiếu kinh nghiệm khi sự việc đến ... - Anh quay đầu nhìn ra cửa sổ hẹp bên ngoài đang có ánh sáng bàng bạc của bóng đèn đang chiếu xuống.

- Dù sao, em vẫn còn sống. - Tôi có lẽ vui hơn một chút khi nghĩ như thế. - Có quá nhiều máu, em khi đó trong đầu đã nghĩ chuẩn bị về trời mà không có được cơ hội để cho anh biết rằng ... rằng em không bao giờ ... À, em rất mừng khi đã không chết.

- Anh thật là ngạc nhiên khi nghe em nói điều này, Kyra. Em nên trân trọng cuộc sống của mình, phải cẩn thận nhiều hơn.

Anh đã chẳng hiểu gì hết, nhưng tôi không thích tranh luận với anh. Làm như thế sẽ chỉ mất công cãi nhau mà thôi.

- Khi nào thì em về nhà? - Tôi hỏi, cố gắng thật bình tĩnh để không cho phép những lời giận dữ của anh làm tổn thương tôi.

- Nhà, Kyra? Em không có nhà. Em chỉ có lòng nhân ái của Mamma Jo dành cho em thôi. Không có gì nhiều hơn nữa đâu. Sự đau đớn chợt nhói lên ở bụng, làm cho tôi muốn gập người lại như một trái banh. Nhưng tôi không thể. Không phải ở trước mặt Pete. Tôi sẽ không biểu lộ ra, trừ khi là tôi muốn anh hiểu rằng tôi yêu anh đến như thế nào?

- Anh có hiểu em nói gì không Pete. Và nếu như anh cố tình không hiểu, em sẽ đảm bảo rằng tất cả mọi người tại chỗ anh làm sẽ có một cái nhìn...thật ấn tượng về hình ảnh của... trong bộ đồ của người bản xứ. Trong đầu tôi lại hiện lên một anh chàng ăn bận rất sexy đang nhảy vòng quanh ngọn giáo bằng gỗ.

- Em sẽ không nói. - Mắt anh chợt loé sáng lên hướng về phía tôi.

- Hãy tin em đi, em sẽ nói.

- Em không cần phải dọa anh. - Môi anh bặm lại. Có phải Aloha Pete dễ thương của tôi đang cố chống lại một nụ cười?

- Thì em cũng như anh, cũng đã quyết định sẵn. Khi nào thì em trở lại nhà của em tại phòng Mamma Jo?

- Em sẽ không về đó. Anh đã chuyển hết đồ đạc của em sang nhà của anh rồi. Em sẽ cùng sống chung với anh.

- Với anh? - Tôi bất ngờ cảm thấy như dính chặt vào giường. - Không, Pete. - Tôi sẽ không về ở với anh. Tôi không thể.

4. Chương 4

Okay, tôi biết là bạn đang nghĩ gì. Tôi đã nắm được người đàn ông mơ ước của tôi, cuộc sống mơ ước của tôi, giấc mơ vàng của tôi. Nhưng sao tôi lại từ chối sự quan tâm của anh mà có thể dẫn tới sự hối tiếc trong phần đời còn lại của mình? Có phải là tôi điên? Có phải là tôi đã quá ngu dốt? Hay là tôi mạnh miệng vì thuốc giảm đau chẳng? Chúng đã làm cho tôi có thêm sự tự tin? Nhưng tôi biết rõ ràng một sự thật, nếu đổi lại là người khác trong hoàn cảnh này, chắc chắn họ sẽ không phản đối như tôi. Tôi có một linh cảm rất mạnh mẽ để phân biệt thế nào là đúng, thế nào là sai. Tôi sẽ không cho phép bản thân mình phải cố làm cho được bất cứ điều gì mà tôi cho rằng nó là sai. Tôi cần Pete yêu tôi và vì tôi bởi tình yêu của anh. Không phải là một sự mặc cảm thiếu nợ cần phải trả vì danh dự. Và chắc chắn là tôi sẽ không chịu nổi khi trở thành một đối tượng mà anh phải thương hại.

- Em hãy suy nghĩ lại đi. - Pete nhìn tôi và sau đó nhún vai.

- Khi nào thì em có thể rời khỏi bệnh viện? - Tôi hỏi đến lần thứ ba.

- Không phải là một vài ngày. Em đã thật sự rất may mắn, Kyra. - Anh lấy tay của mình ra khỏi mái tóc rối. - Trời đất, em đang nghĩ cái gì trong đầu vậy, Kyra? Hay em đã không còn sự tỉnh táo? Nếu mà không có một người nào đó đã gọi cho cảnh sát và báo chính xác vị trí em bị thương, em có thể đã mất máu đến

chết. Và nơi em ở bây giờ chính là nhà xác. Anh quay người và bước về hướng cửa sổ. Tôi nghĩ chắc là anh quá tức giận nên không muốn nhìn thấy tôi. Như vậy là có một cuộc gọi của kẻ vô danh nào đó đã cứu sống tôi. Tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên. Nếu không phải Sally Porter thì ai vào đây? Ít nhất là cái gì đó tôi đã nhận được từ cô sau khi đã đưa tiền cho cô.

- Con dao đâm vào em không phải là điều quan trọng với anh, cho dù là nó sẽ làm cho em phải mất một thời gian để điều trị vết thương, điều quan trọng đối với anh là em phải nên về ở với anh. - Pete nói trong khi vẫn không quay lại, giọng anh lộ vẻ thất vọng.

- Em sẽ không về. Em đã sống dưới một ngôi sao may mắn chừa mệnh. Em nghĩ em sẽ không sao đâu.

- Đó không phải là lý do em phải phó mặc cho sống chết của mình, Kyra?

- Em không đồng ý. - Tôi bắt đầu tranh luận. Nhưng phải nói sao đây? Nếu tiếp tục như thế này sẽ dẫn chúng tôi đến một điều mà cả hai đang cố tránh, là việc mà hai chúng tôi đã ngủ với nhau. Nếu chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, chẳng có gì quan trọng khi nói về nó...nhưng không phải bạn bè...Chưa từng bao giờ là bạn bè.- Em thật sự không muốn giấu anh về những gì em đã làm, Pete. Nhưng vì em không còn bất kỳ cách nào khác.

- Em có thể đến và chia sẻ với anh mà.

- Và anh có thể làm gì? Bảo em là hãy tiếp tục làm tiếp đi, Kyra? Hay là sẽ nói với em là quên những cô gái nghèo mất tích?

- Cứu thế giới này không phải là công việc của em. - Anh bực bội nói.

- Có lẽ là thế, mặc dù em luôn ước gì đó chính là công việc của em. Và sau khi em đã làm, có người sẽ trả tiền cho em một số tiền tương xứng cho những gì em đã bỏ công. Rõ ràng là em đã đi đúng hướng. Nếu không thì làm sao em lại bị đâm chứ.

- Em làm như thế quả thật là đã tự giết mình.

- Em sẽ không thay đổi quyết tâm của em chỉ vì một chút nguy hiểm.

- Anh không hiểu được em, Kyra?

- Em biết. - Và lời nói này của anh đã làm tôi đau còn hơn là nỗi đau do vết thương do dao đâm mang lại.

- Em sẽ tiếp tục công việc tìm kiếm của em, Pete. Em sẽ đi đến cùng của bí ẩn này. Em cần phải dùng bàn tay mà ai đó đã và sẽ gây ra cho những cô gái.- Chúng tôi hãy còn chưa biết rằng có mối liên hệ nào đó giữa các cô gái bị mất tích. - Blakely nói khi anh ta vào lại phòng. Anh ta trên tay đang mang hai cốc cà phê, và anh ta đưa một cho Pete. Và sau đó anh ta rót một cốc nước cho tôi từ một cái bình nhựa đặt trên một khay gần cửa sổ. Tôi chưa bao giờ biết anh ta lại là một con người chu đáo như thế. - Không có bằng chứng gì về mối liên hệ trong việc mất tích của họ. Cô cũng đã sống như cuộc sống của họ phải không, Kyra? Cô có biết nó là như thế nào không? Mọi người đến và rồi đi như một dòng nước chảy.

- Nhưng lần này thì không phải là như vậy. - Tôi nói sau khi hớp một ngụm nước. - Tina, chị của Anna, ra đi không nói một lời. Tôi đã tìm hiểu cả bốn cô gái, đã hỏi quanh bạn bè của họ. Tất cả đều tự nhiên biến mất không một dấu vết, không một lời nhắc lại, trong khi đồ đạc và thậm chí tiền của họ vẫn còn để lại. Tôi nhìn Pete để xem anh có ý kiến gì về giả thuyết này của tôi.- Nó không phải là vụ án của anh. - Anh nói sau một lúc lâu trầm ngâm. - Anh chỉ làm những vụ trọng án, chứ không làm những vụ cò con. "Nói dối". Tôi có thể nhìn thấy nó trong mắt anh. Anh đã có quan tâm đến vụ án này. Tôi dám chắc anh cũng đã chạy quanh, cũng hỏi nhiều câu hỏi như tôi đã hỏi. Tự nhiên tôi bỗng có ham muốn được đối chiếu những tìm hiểu tôi có được với anh. Nhưng đã không có gì xảy ra. Không đối với Blakely đang ở trong phòng. Và cũng không với Pete khi nghĩ về tôi như là một kẻ nghiệp dư không có khả năng tránh một con dao ... hoặc một viên đạn. Bên cạnh đó, chúng tôi cũng chẳng phải là đồng nghiệp. Anh chẳng bao giờ nói chuyện về vụ án của mình. Lần gần nhất tôi cùng điều tra một vụ tội phạm giống như anh, kẻ đã giết một thành viên hội đồng thành phố, tôi đã theo anh ta qua các đường phố thơm mùi gừng của phố Tàu, để tìm hiểu những gì anh ta đã biết. Tôi nghĩ rằng nếu làm như thế một lần nữa sẽ giúp cho tôi tìm thấy những cô gái mất tích, tôi cũng sẽ theo cùng Pete vào tận...địa ngục và sẽ tôi quay lại công việc của mình ngay sau ... ngay sau khi tôi đã khoẻ trở lạiTôi đã...mất...quá nhiều máu...hơn ...là tôi tưởng... - Cô có chắc rằng cô đã không nhận

ra người đã tấn công mình? - Blakey hỏi tôi ba ngày sau đó. Tôi vẫn còn trong bệnh viện, mặc dù tôi không muốn. Cảm giác ngứa ngáy như người đang say trở lại làm cho tôi thật khó chịu. Tôi đã không có thể trả tiền cho những loại hình chăm sóc y tế tốt nhất, nhưng Pete vẫn cương quyết không cho tôi rời bệnh viện. Casey đến viếng thăm tôi hàng ngày cứ lải nhải bên tai tôi những câu thơ thánh kinh, cho dù là tôi có muốn nghe hay không, và cầu nguyện cho “việc sa ngã” của tôi. Mỗi buổi sáng chị ấy xuất hiện trong phòng, với một nụ cười như mèo làm cho tôi tự hỏi, chị ấy thật sự đang thưởng thức công việc của mình đối với thánh giả đang bị cầm tù như tôi. Blakely dường như rất thích tôi đang nằm trong bàn tay của anh ta thì phải. Anh ta tra tấn tôi hàng ngày về cái người đã tấn công tôi. Tôi không hiểu lý do tại sao, nhưng tôi không bao giờ thay đổi lời khai của mình. Anh ta đang chống bàn tay của mình xuống nệm giường và nghiêng mình khá gần đến nỗi tôi có thể ngửi được mùi poi, một món ăn của dân Haoai trong hơi thở của anh ta.

- Tôi không thể tin rằng cô không thể cho tôi một sự mô tả rõ ràng hơn. - Anh ta nói và mùi hôi của hơi thở anh ta phủ vào mặt của tôi.

- Trời lúc đó quá tối. Và sự việc cũng xảy ra quá nhanh. - Tôi nói dối và đẩy mạnh ngực anh ta ra. - Hãy cho tôi thở một chút.

Anh ta hơi lùi lại... chỉ là một chút. - Như vậy, cô nói rằng cô đang đi dạo trong công viên... - Anh ta kiểm tra sổ tay của mình -...vào lúc nửa đêm và một người đàn ông bạn áo măng tô, đã đến thăm cô, hoàn toàn không có lý do nào hết rồi bỏ chạy đi.

- Tôi không thể biết những gì hắn đã làm sau đó. Chỉ biết là có một con dao cắm vào người tôi, có lẽ hắn là một kẻ cướp.

- Nhưng cô có năn nỉ hắn đừng có cướp của cô.

- Tôi không có tiền trên người. - Tôi đã đưa nó vào tay Sally. Blakely không biết về Sally, và tôi đã không nói cho anh ta ... hoặc bất cứ ai. Cô đã bỏ chạy... với tiền của tôi ... và cũng không nói cho tôi biết được thêm điều gì. Tôi cũng có lẽ nên chạy đi vào lúc đó. Tự bảo vệ mình không phải lúc nào cũng tốt. Nó có thể đôi khi được xem là trái đạo đức. - Tôi không tin cô. - Blakely nói. - Tôi có một nhân chứng nói rằng ông ta đã thấy cô có nói chuyện với phụ nữ khác. - Anh ta lại kiểm tra quyển sổ của mình. - Một cô gái tóc hung đỏ chưa tới hai mươi tuổi. Hay là cô ta đã đâm cô?

Đó cũng là thông tin mới. Anh ta cũng làm tốt công việc của mình. Tôi rất ấn tượng, nhưng không đủ ấn tượng để moi ruột của tôi. Oh ... một liên tưởng tồi tệ. Tôi đang cố chống một cơn chóng mặt khi tôi lại nghĩ về ruột của tôi đã lòi ra trong công viên. Mặt tôi đột nhiên lạnh toát và tôi cảm thấy đau khi cố nuốt nước miếng xuống họng. Nhưng tôi đang cố tỏ ra bình thản. Không thể để cho Blakely biết là tôi đang xúc động. Nó cũng có thể là sự hiển thị nhược điểm mà Blakely có thể một ngày nào đó nắm lấy để sử dụng chống lại tôi.

- Nếu nhân chứng của anh biết được rất nhiều về đêm đó, tại sao anh không yêu cầu ông ta mô tả kẻ tấn công tôi? - Đột nhiên căn phòng bắt đầu xoay vòng vòng. Tôi vội chụp lấy góc giường.

- Chó chết, Kyra. Cô có thể xoay Pete quanh ngón tay của cô bởi cách dụ dỗ bằng việc đá lông nheo hay cố tỏ ra là một cô gái đáng thương, nhưng với tôi thì không có hiệu quả đâu. Tôi biết rõ cô. Tôi biết những gì cô đã làm.

Tôi nhún vai và ngồi vững lại trên giường. Chuyển động vừa rồi đã làm tôi đau ở hông, một cơn đau nhói bùng nổ ngay giữa bụng. - Và tôi đã làm gì? - Tôi cố hết sức nén đau thốt qua kẽ răng nghiến chặt.

- Cô là một cái thùng rác ở trên đường. Một miếng kẹo cao su mà bị kẹt ở phía dưới cùng của một đôi giày đất tiền. Một vết bẩn ở thiên đường.

- Đủ rồi, Kevin. - Pete nói khi anh thành linh bước vào phòng. Anh mang theo một túi nhỏ đi du lịch và anh đặt nó lên giường. - Anh đưa em về nhà, Kyra. Hãy mặc quần áo vào đi. Đôi mắt tôi trở nên nặng trĩu, tôi cố vươn tay tới túi xách, nhưng Blakely lại chụp nó lên và thô lỗ kéo nó ra khỏi phạm vi tay của tôi. - Tôi còn chưa xong việc với cô ta.

- Cô ấy đã cho anh lời khai. Nó vẫn như thế không thay đổi. Tại sao anh cứ phải hỏi đi hỏi lại cô ấy mỗi ngày?

- Tôi mong là cô ấy sẽ cho tôi biết sự thật.

- Anh nên tin tưởng nơi cô ấy.

- Tại sao? Bởi vì cô ta là người yêu của anh?

- Cô ấy đã khai rồi, ngài Thanh tra. Ông nên đi được rồi. - Sự bùng nổ của bạo lực đang treo nặng nề trong không khí khô khan của bệnh viện. Hai người đàn ông đã đứng dậy ngực đối ngực. Lạy chúa, ngực của Pete nhìn đẹp hơn nhiều so với Blakely. Hay là Blakely đã trở nên quá mập? Anh ta hỏi trước đã từng ôm như một cây sào. Mọi vật đột nhiên thay đổi ... Mọi người thay đổi ... Tôi đã uống cốc nước mà Blakely đã rót cho tôi. Tôi cảm thấy mình đột nhiên khô ran như là một bãi biển mặn chát. Tôi dường như không có đủ nước. Căn phòng quay cuồng trở lại. Và đầu tôi đang cảm giác mơ hồ... trở lại Pete đã đưa ... tôi về nhà. Hay là chưa ... Tôi không thể nhớ ... tại sao... ... tôi...không...- Pete ... - Đầu độc? Anh có chắc không?

- Tại sao em cứ tiếp tục hỏi anh về mãi cái điều đó?. - Pete cau mày. - Đã năm ngày trôi qua từ lúc bệnh viện súc ruột cho em. Năm ngày ngọt ngào với tôi, nhờ có việc súc ruột. Anh không vui khi nói về nó. Một cách rõ ràng, bơm dạ dày đã làm cho cả thân xác tôi rã rời. Cộng thêm một vết thương do bị đâm. Ồ ... Tôi thực sự chẳng muốn suy nghĩ về nó một chút nào. Kết quả là, tôi đã không ở trong tình trạng tốt nhất. Pete đã có được lợi thế từ trạng thái yếu đuối của tôi và anh có thể tận dụng nó để ép tôi về với anh. Anh đã không thất vọng về chuyện tôi bị đầu độc. Anh chỉ đơn giản là đưa tôi ra khỏi bệnh viện ngay sau khi tôi đã đủ mạnh để có thể ngồi lên, và một cách bất ngờ, anh lái xe về hướng bãi biển, về hướng nhà của anh. Và lúc này tôi cảm thấy khó thở. Cách đây vài ngày tôi đã tự bảo mình rằng nếu tôi mà bước chân vào trong nhà anh thì tôi sẽ trở thành một người đáng thương hại trong mắt anh... không hy vọng về một người đàn ông không muốn hoặc cần tình yêu của tôi.

- Một lần nữa, em lại may mắn thoát chết, Kyra. Chúng tôi không có nhiều người đã sống sau khi đã uống chất độc asenic.

- Nhưng ai đã làm điều đó với em?

- Anh nghĩ rằng câu hỏi quan trọng hơn là lý do tại sao hiện nay có một ai đó cứ muốn em phải chết? Em cần phải bắt đầu trung thực với anh. Em cần phải tin anh để anh có thể bảo vệ em. - Anh đang chuyển xe xuống đại lộ. Những căn nhà trên đường phố này đã được xây dựng cách xa con đường và bốc lên mùi tiền. - Chúng ta đang gần về tới nhà - Anh nói. Tim tôi chợt nhảy lên trong lồng ngực. Mỗi một hơi thở bây giờ là mỗi một suy nghĩ tìm cách để không phải về nhà anh. Tôi không thể sống chung với anh. Tôi không thể sống dưới cùng một mái nhà với Pete và lại giả vờ là tôi không yêu anh.

- Khoan! - Chúng ta vẫn còn có một số các vấn đề rắc rối mà chưa được giải quyết. Pete liếc nhìn tôi, nhưng vẫn tiếp tục lái xe không nói gì. - Đó ... đó ... là ông Fu. Tên đã đâm em từng nói rằng, không muốn em xía vào chuyện của ông ta. - Em có chắc chắn không? - Pete vội tấp xe vào bên cạnh đường, và quay về phía tôi. Bây giờ tôi bắt đầu thao thao bất tuyệt như là mưa đổ xuống từ trên núi sau khi có gió mùa. Tôi đã nói hết với anh tất cả về kẻ theo dõi tôi trong bộ quần áo màu trắng, và làm thế nào để tôi đã cố gắng thoát khỏi anh ta, nhưng sau đó không hiểu bằng cách nào anh ta lại tìm thấy tôi, rồi trong lúc đâm tôi có để lại một thông tin là hãy tránh xa chuyện của ông Fu.

- Tại sao em không cho anh biết sớm ?

- Bởi vì ... bởi vì em muốn nói chuyện với ông Fu trước. Ông ta không phải là một tội phạm. - Tôi nhìn thấy trong đôi mắt xám sexy của Pete mở to ngạc nhiên khi tôi kể cho anh nghe. Ông Fu đã giúp chúng tôi vài lần. Và chúng tôi cũng đã giúp lại cho ông ta. Có thể gọi ông ta là bạn theo một kiểu nào đó? - Em chẳng còn biết phải nghĩ gì về ông ta. Có lẽ là em đã đánh giá sai về ông ta. Nhưng em vẫn muốn nghe từ chính cái miệng vô ơn của ông ta là lý do tại sao ông ta muốn em phải chết.

- Anh không biết, Kyra. Nghe em kể anh thấy thật quá nguy hiểm. Anh không nghĩ rằng nói chuyện với ông Fu là một ý hay.

- Nhưng chúng ta đang nói tới cùng một người, người đã nói rằng chúng ta đã làm điều tốt nhất cho ông ta. Ông gọi chúng ta là thiên thần hộ mệnh của ông, con cái của ông.

- Cảnh thay đổi. Lòng người cũng thay đổi.

- Em không thể tin rằng ông Fu đứng sau chuyện này. - Pete gật đầu ra vẻ đồng ý, vì vậy tôi nắm lấy ngay cơ hội của mình. - Hãy đưa em đến ... đó bây giờ được không? - Đối mặt với khó khăn sẽ là tốt hơn là đi đến nhà Pete và tránh cho bản thân mình khỏi những vấn đề chưa giải quyết được giữa tôi với anh. Bên cạnh đó, tôi vẫn không nghĩ rằng ông Fu là người hung ác. Ông có lẽ chỉ đơn giản là một ông già tốt bụng với một uy danh bị đồn thổi quá mức mà thôi. Tôi chắc chắn về điều đó. Chắc chắn, tôi đã nghĩ đúng. Tôi đã đánh cược cuộc sống của tôi vào điều này, tôi phải khá tự tin rằng ông Fu đã không muốn tôi chết. Vâng, đối mặt Ông Fu vẫn tốt hơn là về với Pete. Pete mở miệng cầu nhàu và văng tục. Sau đó anh mở điện thoại di động của mình và gọi Blakely. Ồ, các chàng trai, tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được họ. Họ có thể vừa mới đe dọa nhau đây lại có thể bắt tay ngay sau đó. Mặc dù trong cuộc hội thoại, tôi có thể nghe được sự căng thẳng kéo dài của họ. Pete tắt điện thoại và sau đó quay đầu xe của mình về hướng thành phố. Tôi cảm thấy có nín một nụ cười tự hào thắng trận bên trong tôi đang dâng lên. Anh có thể sẽ thay đổi ý của mình nếu anh thấy tôi nở một nụ cười như thế. - Anh sẽ không đưa em đến chỗ ông Fu mà không có bất cứ ai biết chúng ta ở đâu. Không giống em, anh không thích gặp những rủi ro không cần thiết. - Anh giải thích và nhún vai, thật khó khăn cho tôi nếu muốn nghiêng mình qua phía anh và hôn anh nếu như những cơn đau từ bụng của tôi không làm cho việc nghiêng mình của tôi là hầu như không thể. Cảm ơn chúa cho những cơn đau bụng.

5. Chương 5

Blakely và các thanh tra bạn đồng phục khác đang chờ đợi chúng tôi ở bên ngoài nhà của ông Fu.

- Tôi cá với anh là cô ta đang nói dối chúng ta. - Blakely chu mồm huýt sáo khi tôi đi ngang qua anh ta tới trước cửa.

- Họ có thể chờ ở bên ngoài? - Tôi hỏi Pete, mục đích là bỏ qua Blakely và bạn anh ta, thanh tra Grant để chỉ hai chúng tôi vào.

- Không. - Pete và Blakely cùng trả lời.

- Nếu ông Fu là người nguy hiểm, chúng tôi sẽ hỗ trợ kịp thời. - Pete nói, mặc dù trong âm thanh của anh hình như đã không tin mỗi một từ anh nói ra. Trán của anh vẫn nhăn tít, một dấu hiệu báo rằng anh cũng đang lúng túng về những gì đã được nghe giống như tôi. Các bằng chứng cho đến nay đang dẫn đến ông. Ông Fu có phải đã đứng sau cả hai vụ một là những cô gái mất tích và hai là nỗ lực giết tôi? Sự thật là vậy chăng? Ông là người đã gặp các cô gái mại dâm mới. Ông là người đã đột ngột thay đổi hành vi của mình, từ chối để gặp tôi. Và ông đã rõ ràng sai người đàn ông trong bộ đồ màu trắng đâm tôi. Tuy nhiên, tôi không thể mang lại cho bản thân mình suy nghĩ về ông Fu như là một sát nhân... hoặc là một kẻ bắt cóc. Mặc dù, nếu với danh tiếng của ông đối với chúng tôi mà nói, ông rất có thể làm rất tốt được cả hai việc trên. Vào lúc chúng tôi đến cửa trước, cảnh sát đã bao quanh nhà chia ra bao quanh căn nhà theo hình vòng cung. Tôi bước qua Blakely và Grant để đứng sau Pete khi anh gõ tay của mình lên cánh cửa gỗ sơn màu đỏ và vàng. Khi người làm của ông Fu ra mở cửa, Pete giơ huy hiệu của mình ra cho bà xem.

- Ông ta không có ở đây. - Bà ta gật gù trước khi bất kỳ ai đó có một cơ hội để yêu cầu bất cứ điều gì.

- Bà có chắc rằng ông ta còn sống? - Tôi hỏi bà ta cho lần thứ hai, cảm giác hơi chút rung động.

- Không chết. Chỉ là không có ở đây. - Bà ta nói, một nụ cười khỏa lấp kéo dài đôi môi nhỏ đầy nếp nhăn của bà.

- Xin bà vui lòng đừng làm cho tôi phải khó xử, bà ngoại ơi. - Pete nói, giọng của anh vang lên có vẻ xu nịnh. Hàm răng của anh trắng lóe sáng trông thật tương phản với màu da sạm của mình. Và anh đột nhiên bừng lên một vẻ đẹp man dại, giống như là vẻ đẹp mà ta đã mê mẩn đến nao lòng với những diễn viên nam trong một số bộ phim Hollywood năm mươi năm về trước đóng trên các hòn đảo.

- Khó xử, huh? Vậy thì xin mời vào. - Bà nói. Đôi mắt kèm nhèm của bà chuyển sang tôi. - Cô bé này ở đây.

- Không. - Pete nói, giọng của anh vang to nhưng mềm mỏng. - Cô ấy sẽ đi với tôi. Bà làm bấm gì đó trong miệng và di chuyển ra khỏi cửa ra vào. Pete cầm tay của tôi khi chúng tôi theo bà vào trong căn nhà tối

tầm. Không có đèn nào bật lên trong căn nhà và xung quanh tối nhờ nhờ. Bà di chuyển nhanh xuống một hành lang hẹp và tối. Chúng tôi có thể nghe tiếng lép xép của đôi giày Sandal bà đang mang trên sàn nhà bằng tre. Chúng tôi theo bà vào một căn phòng mà nó cũng gần tối như là ở ngoài hành lang. Một ánh sáng âm u tỏa ra từ trên bàn cạnh giường ngủ. Nó soi mờ mờ lên một đồng hồ lau nhàu đang phủ bộ pijama bằng lụa màu đỏ ở giữa một cái giường lớn có thành bằng gỗ tích.

- Chúng tôi cần phải nhìn thấy ông Fu. - Tôi nói với bà, đang nghĩ chắc bà đang giả vờ gì đây?

- Ông đang nằm đó. - Bà nói và vẫy tay về chiếc giường. Sau đó bà ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh giường, hầu như chìm vào trong cái bóng của bà.

- Ông Fu? - Tôi không thể tin vào những gì mắt tôi nhìn thấy. Chắc chắn, ông là một ông già. Theo như tôi biết, ông sống trong căn nhà này ở giữa khu vực công nghiệp nhộn nhịp giống như một ốc đảo. Nhưng tôi không thể hình dung được con người hiện nay của ông đã chìm đắm vào tấm nệm của cái giường lớn. Nếu không tận mắt chứng kiến thì dù trí tưởng tượng phong phú tới đâu tôi cũng không thể tưởng tượng được. Lốp da xám ngoét đang bọc lấy xương của ông, đôi gò má khỏe mạnh của ông bây giờ hầu như đã biến mất hoàn toàn vào sâu trong bóng tối nằm dưới cặp mắt của mình. Và bộ râu dài của ông Fu Manchu giờ trắng xóa và rối nhàu.

- Ông Fu? - Đây có phải chính là ông, là người đã ôm tôi chặt cứng sau khi tôi cứu ông ta đến nỗi tôi muốn gãy cả xương sườn?

- Thiên thần của ta. - Ông đưa bàn tay ốm yếu về phía tôi. - Con không nên nhìn thấy ta như thế này.

- Con cần phải hỏi ông về những cô gái mại dâm mất tích. - Tôi nói với ông, cố gắng giả vờ rằng mình đã không động lòng trước tình cảnh của ông. Điều này quả thật là khó khăn, chân của tôi chợt cũng đã run lên đứng không vững. Tôi vừa mới kiểm tra để ra khỏi bệnh viện chỉ trong một vài giờ trước đó ... và bác sĩ đã nói phải nghỉ trên giường cả ngày. Vào lúc này, tôi gần như muốn xỉu. Điều này xảy đến không phải là do trạng thái ốm yếu của tôi. Trong không khí ẩm và hơi khói mù mịt trong phòng đóng kín, do phòng được trang bị một thiết bị phun sương và một số bát nhang, phòng bắt đầu xoay khi tôi cố thở trong bầu khí quyển ngột ngạt này. May mắn là Pete chụp được tay tôi trước khi tôi ngã xuống sàn. Anh dìu tôi tới một cái ghế thứ hai gần giường và để cho tôi ngồi xuống ở đó. Tôi hình như đang mơ màng cứ muốn đổ gục người xuống. Một lát sau, tôi mới cảm thấy người mình đã đỡ hơn đôi chút và quen dần với không khí trong phòng. - Ta không biết có thể giúp được gì nhiều cho con không? - Ông Fu nói, tiếng nói của ông thều thào yếu ớt như muỗi kêu. - Với lòng biết ơn con đã giúp ta ngày xưa, ta sẽ nói với con và thanh tra bạn của con. - Tắm ra giường sốt sột khi ông nhắc người lên. Bà người làm của ông nhấc chân của mình lên và đặt những cái gối sau cái lưng gầy của ông.

- Ta sẽ nói chuyện với con. - Ông nhắc lại - Và với Aloha Pete, nhưng những tay cớm bản của con sẽ phải chờ ở bên ngoài.

- Tôi muốn ở đây! - Blakely hét lên.

- Con đảm bảo với ông, họ cũng sạch như con. - Pete nói, hàm anh cắn chặt lại. Anh bước tới giữa Blakely và chiếc giường. - Con muốn họ ở lại trong phòng với chúng con. Họ ở đây là bảo vệ cho Kyra.

- Con hãy tin ta. - Ông Fu cho biết. - Ta sẽ không nói chuyện khi có cớm bản xung quanh đây. Chẳng có gì tốt đẹp khi họ lẩn quẩn chỗ này. Bảo họ ra đi, Kyra. - Ông Fu nhắm đôi mắt của mình và rơi vào im lặng. Điều này đã trở nên quá rõ ràng khi mà ông đã nói “cớm bản” một lần nữa, Blakely đã kéo súng của mình ra nhắm vào ông. Pete vội nhìn xuống đôi giày của mình và tỏ vẻ không hài lòng. Tôi biết chúng là loại giày đắt tiền, anh đang mang đôi giày tốt nhất, nhưng ngàn đô la một đôi thì...? Sheesh.

- Có vấn đề gì với Blakely và Grant. - Pete thở nặng nhọc ngay sau khi hai người đàn ông đã rời phòng.

- Cớm sạch thì không mang giày cả ngàn đô la. - Ông Fu nói, mắt ông nhắm lại.

Pete vội nhìn xuống đôi giày của mình và tỏ vẻ không hài lòng. - Con biết họ đã hơi sang, con chỉ tưởng họ thích mang loại giày tốt, nhưng ngàn đô la một đôi thì...? Sheesh. - Những thiếu nữ mất tích. - Ông Fu nói và lắc đầu. - Một sự xấu hổ thực sự.

- Ông có biết những gì có thể đã xảy ra với họ? - Tôi hỏi, trong khi lại đang tự hỏi mình có phải ông là người đã bắt các cô gái mại dâm trẻ ngoài đường phố.

- Ta đang chết. - Ông Fu nói, bỏ qua câu hỏi của tôi.

- Mở một cánh cửa sổ. - Tôi đề nghị. - Thật là khó thở, con cũng cảm thấy ngột sắp chết.

- Ta chỉ mong ước thật đơn giản, thiên thần của ta. Ta là một ông già. Và ta chỉ cần như thế này thôi. - Ông ho lên một tiếng.

- Thêm ánh sáng và không khí trong lành thì tốt hơn.

- Được. - Đôi mắt ông sáng lên khi ông nhắc đầu quay về hướng của tôi. - Ta sẽ cho thêm chút không khí bên ngoài. - Với một cái vẩy tay của ông, bà người làm liền hành động, kéo tấm màn nặng chịch và cố gắng mở một cánh cửa sổ nhìn như thể nó như chưa bao giờ được mở. - Ta hiểu rằng có ai đó đã cố gắng để giết chết con. - Ông nói. Bà người làm vẫn chưa mở được cánh cửa và Pete phải bước tới để trợ giúp. - Ta hy vọng con sẽ không đau khổ vì phải chịu những tổn thương đã đến cho con gần đây...um...những rủi ro đã đến với con. - Ông Fu nói.

- Đó là lý do mà tại sao chúng con đang ở đây. - Pete nói. Anh này giờ đang cố đẩy cửa sổ. Có một tiếng động lớn như vật gì rơi vỡ vang lên làm cho tôi giật mình và sau đó cửa sổ mở toang.

- Con không nghĩ là ta làm chứ?. - Ông Fu chợt phần nộ nói to.

- Con đã bị đâm vào bụng. Và bị đầu độc. - Tôi nói với ông, mặc dù tôi chắc rằng ông đã biết hết các chi tiết. Tôi cảm thấy đau khổ đến nghẹt thở trong tình cảm yêu thương đã dành cho ông Fu. - Tên đã đâm con nói với con rằng con “hãy tránh xa công việc của ông Fu”. Chắc ông chưa biết về điều này phải không?

- Ta đã, Ta đã mong rằng... - Ông Fu bắt đầu ho, hình như là ông đang bị nghẹn.

- Nghĩa là...gì? - Tôi hỏi, ấn mạnh bàn chân xuống nền. Bà người làm lao tới bên ông và đưa cho ông cốc nước. Tay của ông rung lên khi ông hớp một hơi dài. - Ta thực sự đang chết. - Ông cuối cùng thốt lên và hắng giọng. - Con có thể hỏi bác sĩ riêng của ta. Anh ta sẽ cung cấp chi tiết cho con về cái chết đang đến dần với ta.

- Con rất tiếc khi nghe điều này. - Pete nói, nhìn sang tôi với cái nhìn sắc nhọn. - Và con cũng xin lỗi vì làm phiền ông vào lúc này. Tuy nhiên, con tin tưởng Kyra và những gì cô ấy đã nói về người đã đâm cô ấy.

- Dustin. - Ông Fu thốt lên, nhưng sau đó ông lại ho.

- Sao ạ? - Pete hỏi.

- Ta đã hy vọng nó đã không xảy ra theo cách như vậy. Ta đã trả tiền để cho nó theo con, thiên thần của ta. Tuy nhiên, chắc có lẽ vì điều tra của con đã đưa con vào nguy hiểm vì con đang đến gần công việc của ta. Ông nắm tay lại khi tôi bắt đầu hỏi ông về công việc của ông. - Ta đã có rất nhiều quyền lực và tiền bạc nhưng lại không có con cái. Ta đã lãng phí thời gian của ta để xây dựng lên một vương quốc mà quên suy nghĩ về tương lai.

- Con không hiểu. - Tôi nói, mặc dù tôi đã có một cảm giác rằng nếu tôi chịu một phút suy nghĩ về điều ông nói thì tôi sẽ hiểu. Nhưng tại sao ông Fu không thể chỉ cần đơn giản thông báo cho tôi là được rồi?

- Ước muốn lớn nhất của một người đàn ông là muốn có một ai đó đưa tiễn anh ta sau khi anh ta đã chết. - Ông nói.

- Đúng, nhưng...?

- Ông muốn có một đứa con trai. - Pete đột nhiên nói to, rõ ràng đây là một điều bình thường nhất trên thế gian này. Ông Fu gật đầu đồng ý. - Các cô gái. - Tôi nói, khi lúc này trong đầu tôi các manh mối đã bắt đầu tập hợp lại. - Ông muốn họ sẽ là các bà mẹ tương lai?

Ông Fu lại gật đầu. - Ta đã chọn ra bốn người. Và họ đã được nhận tiền một cách hào phóng cho công việc của họ. - Ông nhìn chăm chú về phía tôi thật lâu. - Ta cũng có thể nhận thêm người nếu con đồng ý, thiên thần của ta.

- Uh ... uh ... không. Con muốn nói... không. ... Thật sự...không...

Pete cười to và không làm gì để gỡ sự lúng túng của tôi. Ông Fu nhún vai. Hoặc có lẽ ông nhắc người lên một chút trên giường. Ánh sáng không đủ để tôi nhìn kỹ.

- Những gì ông đang làm không phải là bất hợp pháp. - Tôi quay sang nhìn Pete - Đúng không anh? Pete lắc đầu.- Các luật sư đã hoàn thành xong tất cả các thủ tục giấy tờ. Ta không mua trẻ sơ sinh. Ta chỉ là tạo ra một gia đình. Các cô gái sẽ nuôi dạy các con của ta. Họ sẽ phải làm. - Ông nhìn vào bức tranh vẽ Vạn lý trường thành của Trung Quốc đang treo suốt chiều dài trên tường trong phòng. - Ta sẽ không còn sống để chứng kiến bất kỳ đứa trẻ nào được sinh ra.

- Ông không biết rằng, ông có thể làm bất ngờ bác sĩ của ông, và sẽ sống để làm cho anh ta ngạc nhiên. - Tôi nói.

- Thật không may là ta biết rất rõ sức khỏe của mình. - Ông nói, giọng khô héo.

- Ông có thể nhầm lẫn. - Tôi ghét sự buông xuôi. Tôi ghét khi phải mất bất cứ cái gì đó hoặc bất cứ người nào tôi quen biết. - Ông đang nhầm lẫn. Quyết tâm của tôi đã mang lại một nụ cười trên môi của ông già. - Thiên thần ngọt ngào của ta. - Ông thở dài và sau đó cầm ly nước lên uống.

- Con hiểu lý do tại sao ông muốn có con. - Mặc dù bắt đầu một gia đình ở độ tuổi của ông ta dường như là một cái gì đó... um ...không khả thi. - Nhưng tại sao lại phải bí mật? Tại sao ông lại lo lắng khi mà con hỏi những cô gái mại dâm mà ông đã gặp?

- Có rất nhiều người muốn có nhà của ta, tiền của ta, vị trí của ta. Nhiều người sẽ giết nhau để có những gì ta có. Ta cần phải bảo vệ tương lai của ta trong bụng của các cô gái.

- Điều đó không phải là lý do chính đáng để trả tiền một người nào đó làm đau Kyra. - Pete nói, giọng anh hơi hài hước. - Cô ta đã gần chết.

- Ta bảo đảm với con thằng Dustin đã hành động mà không có sự cho phép của ta. Đó là những rắc rối đến với những đứa muốn vươn lên. Nó nghĩ rằng nó biết những gì ta muốn và không cần phải hỏi. - Ông viết vội một địa chỉ trên một mảnh giấy và trao nó cho Pete. - Hãy ném cho nó một cuốn sách. Cuốn sách sẽ dạy cho nó về một bài học của sự đau khổ. Pete có vẻ hài lòng. Anh cẩn thận cầm tờ giấy và gấp nó vào túi áo của mình. Tôi, mặt khác, lại cảm thấy rất đáng ngờ. Ông Fu sao lại là một người quá dễ tính. Quá thân thiện. Ngay cả đối với anh. Đặc biệt là làm thế nào chỉ mới mười ngày trước, ông đã từ chối một cách cứng cỏi để gặp tôi. Tôi tự hỏi, nếu như tôi đã chết, bảo ông bàn giao kẻ theo dõi tôi ông có sẵn sàng không? Còn lý do tại sao Dustin lại đi đầu độc tôi? Có phải để làm cho anh ta nổi bật trong vương quốc của ông Fu? Và còn những cô gái mất tích nữa? Có phải họ đang ở đây?- Có những thứ không cần phải cho thêm. - Tôi nói to.

- Đây là một lỗi lầm, thiên thần của ta. Hãy quên đi. Làm sao quên? Làm thế nào mà tôi có thể quên? Đó là cuộc sống của tôi ... và, mặc dù Pete nghĩ gì thì tôi cũng đã gắn liền với công việc của mình. Nhưng bất đắc dĩ, tôi cũng đã phải thừa nhận rằng ông Fu nói đúng. Tôi muốn giải quyết câu đố về lý do tại sao một ai đó muốn giết tôi, và tôi đã hiểu rõ. Tôi bây giờ cần phải tập trung vào việc tìm kiếm những cô gái mất tích. Cho dù Pete hoặc tôi thúc giục, ông Fu cũng không nói gì thêm về câu chuyện của mình. Rõ ràng, ông không có ý tưởng về những gì đã xảy ra với những cô gái mại dâm. Không ai trong giới của ông thò tay vào... hoặc có liên quan. Và cũng có lẽ ông thật sự không biết. Bệnh tật của ông đã rung chuông thần chết trên người ông. Điều này có thể để tin rằng, chỉ một lần, có những việc mà đã xảy ra tại Honolulu mà ông đã chẳng biết gì về nó. Ông Fu đã không tin là có ai đó đã bắt cóc các cô gái. Ông thuyết phục rằng chắc có lẽ một gã điên, một gã cô độc, một gã lai lịch không rõ nào đó, đã giết chết họ. Nếu không thì chắc chắn là ông đã có nghe nói về điều đó. Đối với chị em Anna và Tina, tôi thậm chí cầu nguyện là ông đã nói sai. Với suy nghĩ không vui trong lòng, tôi vẫn cứ bò miệng quanh miệng chén mà vẫn không xuống được với những câu hỏi chưa được giải đáp, tôi được Pete đưa ra khỏi phòng của ông Fu. Blakely và Grant đã chờ sẵn bên ngoài cửa. Đương nhiên là tôi kiểm tra các đôi giày. Giày của Grant là đôi giày đen cũng cũ xì như các tay cảnh sát khác. Còn giày của Blakely, thì mềm mại nhỏ nhắn, đúng là cả một công trình nghệ thuật. Nó chính xác là loại giày Pete đang mang. Pete là con nhà giàu. Tất cả những ai biết về hòn đảo thì đều biết về gia đình của anh. Họ sở hữu một chuỗi các khách sạn, một trong số chúng thuộc loại hạng sang. Tôi có thể hình dung được khi anh có đủ khả năng lãng phí tiền bạc của mình về đôi giày. Blakely thì không phải con

nhà giàu. Ít nhất là tôi không nghĩ như vậy. Có lẽ anh ta thừa hưởng gia tài từ một ông bác giàu có nào đó. Hoặc có lẽ Pete đã mua tặng anh ta đôi giày trong lễ Giáng sinh. Hoặc có thể là ông Fu đã đúng..... Blakely một cảm bần? Tôi nhìn anh ta từ đầu đến chân. Anh ta đang cầu nhàu. Anh ta dường như hay làm thế mỗi khi thấy tôi. Pete đã dễ dàng tha cho tôi đi và kéo tôi trở lại cuộc đời mới trong khi Blakely lại muốn lôi tôi xuống và quẳng mông của tôi vào tù. Với Blakely, tôi được xem như là một đồng rác trên đường cần phải quét đi. Tôi chỉ là một tội phạm đã thoát khỏi sự trừng phạt của công lý. Nếu hỏi Mamma Jo, bà ta sẽ đảm bảo rằng tôi đã làm việc rất cật lực, chùi mỗi góc trong khách sạn của bà láng bóng, để trao đổi cho việc bà ấy đã trả tiền lại cho bốn cặp vợ chồng mới cưới mà tôi đã móc túi. Tôi coi như là nợ của tôi với xã hội đã được thanh toán đầy đủ. Đối với Blakely, anh là một người nằm giữa màu đen và trắng, loại đàn ông giữa tốt và xấu. Nó đã làm cho anh ta trở thành một cảm hiệu quả, một cảm miễn dịch với tham nhũng. Anh sẽ không bước qua lằn ranh. Anh ta sẽ không phá bỏ các quy tắc vì bất cứ ai, ngay cả khi nó làm túi anh ta đầy tiền. Tôi có thể không thích anh ta, nhưng tôi không thể tin rằng anh ta bán linh hồn của mình, để anh ta đủ tiền được tự do mua một đôi giày đẹp. Blakely sẽ không làm thế. Không làm thế. Nhưng lòng người phải chăng đã thay đổi. Nhưng nếu Ông Fu sai.

6. Chương 6

Pete đã hành động ngay sau đó. Ngay sau khi bốn người trong chúng tôi bước ra ánh sáng mặt trời bên ngoài nhà của ông Fu, anh đưa tờ giấy của ông Fu đã cho Blakely. - Lôi hẳn lên.

- Về chuyện gì? - Blakely hỏi, bây giờ anh ta cầu nhàu tờ giấy thay vì là tôi.

- Cố sát. Hẳn đã tấn công Kyra.

Blakely liếc tôi và khoanh tay lại trên ngực của mình. Grant cũng thế. - Anh nghĩ rằng tôi sẽ thực hiện bắt giữ chỉ dựa trên thông tin cung cấp cho chúng tôi bởi ông già đó?

- Không, anh sẽ bắt giữ hẳn bởi vì tôi yêu cầu anh bắt giữ hẳn.

Tôi tự hào về bản thân mình vì đã biết giữ miệng. Tôi biết được căn nguyên đối đầu giữa Blakely và Pete, nhưng nó chẳng phải là chuyện tôi quan tâm. Và tôi không thể có thời gian để lãng phí. - Bốn người phụ nữ mất tích cần chúng ta phải tập trung tìm kiếm. - Hình như tôi đã la lên.

- Sáu. - Grant buột miệng.

- Sáu?

- Cô đã ở trong bệnh viện gần hai tuần. - Grant nhắc tôi. - Và một cô gái mới mười sáu tuổi tóc vàng cũng đã mất tích tối qua.

Tôi cảm thấy máu bốc lên đầu. - Mới mười sáu tuổi?

Grant gật đầu.

- Pete... Tôi gần như thở không ra hơi khi giận dữ và lo sợ cho những người phụ nữ làm cho khí uất đang dồn nén trong ngực. - ... Tại sao anh không ... nói... ... cho em biết? ... Tại sao anh không nói cho em về ...?

- Bởi vì nó không phải là chuyện của em, Kyra. - Anh nắm tay tôi. - Anh sẽ đưa em về nhà. Gọi cho tôi khi anh đã bắt thằng con hoang đã đâm cô ta vào trại giam. Tôi có vài câu hỏi với hẳn.

- Không phải chuyện của em?

Anh nhẹ nhàng đẩy tôi về hướng xe hơi của mình.

- Không phải chuyện của em?

Tôi giữ bàn chân của tôi cứng trên vỉa hè và từ chối nhượng bộ.

- Đừng để anh phải vác em lên trên vai. - Pete cảnh báo. - Anh đưa em về nhà. Anh giữ an toàn cho em.

- Em không nghĩ như vậy. Anh nắm cả hai cánh tay của tôi. - Những cô gái mất tích không phải là trách nhiệm của em. Em đã suýt chết khi đang chơi trò thám tử mà em cũng thừa biết rằng em cũng không đủ điều kiện. Anh sẽ không cho phép điều này xảy ra một lần nữa. em là ohana của anh, trách nhiệm của anh. Anh sẽ không để ai làm hại em. Ohana của anh. Là gia đình của anh. Giống như là một đứa em gái nhỏ. Khi nào thì anh mới nhận ra anh là người duy nhất có sức mạnh làm tổn thương tâm hồn tôi? Không có ai khác ngoài anh ra có thể làm trái tim tôi đau đớn như anh đã làm.

- Em có thể tự chăm sóc bản thân mình. - Tôi nói qua kẽ răng nghiêng chặt. Okay, tôi cũng đã có thêm một thói xấu, là hay xấu hổ phải lặp lại. Trong sự chống cự của tôi, tôi đã giận dữ với anh, và tệ hơn, phản đối rằng anh đã không xem tôi như là một người yêu. Pete thỉnh thoảng thả ra giống như là tôi vừa tát anh. - Em đang tự mình làm tốt công việc. - Tôi nói, hạ thấp giọng nói của tôi. Blakely đã dừng xe tuần tra của mình và theo dõi chúng tôi với vẻ thích thú. - Em muốn anh có thể nhìn thấy em đã làm được. Em muốn anh thấy rằng em không cần phải có sự trợ giúp.

- Em không thấy rằng em suýt chết. - Pete phản đối.

- Em đã bị đâm, nhưng em đã không chết. Và bây giờ em cảm thấy ổn. Pete, em không biết cảm ơn anh như thế nào nhưng mà em không muốn hoặc cần sự bảo vệ của anh. Hãy để cho em tự đi trên con đường của mình.

- Anh không thể để em như vậy, Kyra.

- Và em không cho phép anh nhốt em giống như là một con búp bê Trung Quốc. Những cô gái bán dâm cần bảo vệ, chứ không phải em. - Quyết tâm của tôi đã làm cho tôi cảm thấy mình mạnh mẽ, đem lại cho tôi nhiều năng lượng hơn cho một người vừa mới ra khỏi bệnh viện. Tôi phải đi tìm những cô gái mất tích. Và tôi phải đi tìm họ trước khi mặt trời lặn phía sau những ngọn núi của thành phố. Pete và tôi nhìn nhau chăm chăm, không ai sẵn sàng nhượng bộ. - Đừng như thế chứ em. - Pete thở dài, anh biểu lộ sự buồn bã. Điều này có lẽ làm cho mối quan hệ của chúng tôi kết thúc. Với Pete tôi luôn luôn được xem như là một bé gái trộm cắp ví của các khách du lịch. Tôi không thể nói để anh hiểu rằng tôi đã thay đổi qua nhiều năm, tôi đã trưởng thành. Tôi lắc đầu và bỏ đi rời khỏi Aloha Pete yêu dấu của tôi. * * * * - Em điên rồi sao? Casey nói. Tôi đang đắm chìm trong suy nghĩ về những gì đã xảy ra giữa Pete và tôi thì tôi gặp chị khi vào trung tâm Waikiki. Chị nhìn tôi một lát và kéo tôi đến nhà hàng gần đó, một quán ăn lộ thiên nhìn ra Thái Bình Dương, để mua cho tôi bữa ăn trưa. Một làn gió nhẹ thổi trên mặt nước. Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp ở thiên đường. Nếu chị là một người đàn ông thì tôi sẽ rất ngại. Đầu tiên là một ly cà phê nóng đắt tiền và bây giờ lại là một bữa ăn trưa. Và chị dường như xuất hiện bất cứ khi nào tôi ở trong tình trạng buồn bã nhất. Tôi đã nói điều đó với chị và chị ngẩng đầu lên trời nói là do duyên phận. Tôi đã không chắc chắn về điều đó, nhưng tôi thật sự đánh giá cao khả năng lắng nghe của chị. - Thật không tốt chút nào. Chị không hình dung em đã suy nghĩ như vậy, Kyra.

- Em sẽ không phớt lờ Ana. Em sẽ ở đó với cô ấy. - Tôi lập luận mặc dù có thể chị nói đúng, có phải tôi đã nghĩ không thông suốt. Trong thực tế, tôi đã nói cho chị nghe kế hoạch của tôi. - Em của Tina, Anna, là một cô gái trẻ và đẹp. Em nghĩ rằng cô ấy sẽ làm một cách hoàn hảo.

- Còn về phía các cảnh sát thì sao? Blakely đã bắt khá nhiều người mà em đã gặp, em biết chứ? Tôi không biết điều đó, nhưng nó đã không làm tôi ngạc nhiên. Tôi không để ý trong quá khứ là anh ta đã bám theo tôi, hy vọng tôi sẽ dẫn anh ta đến tên bắt cóc. Anh ta đúng là người không bao giờ biết tự làm công việc riêng cho mình. Tôi nhớ một vài chi tiết khi anh ta cùng làm việc với Pete, khi mà anh ta cố ăn cắp nỗ lực của người khác. Pete đã không cho anh ta có được những cơ hội của mình. Và anh đã cười Blakely về điều đó. Tôi chưa bao giờ thực sự hiểu mối quan hệ của họ. Nhưng tôi sẽ không quên về tính cách của Blakely. - Nếu Blakely thấy em với Anna, cô ấy sẽ phải kết thúc trong tù. - Casey cảnh báo.

- Em sẽ cẩn thận. Em sẽ không cho phép anh ta nhìn thấy cô ấy.

- Và em sẽ cho phép cô ấy bán thân của mình?

- Tất nhiên là không. Casey quay lại và nở một nụ cười. - Sau đó, em sẽ làm thế nào xác định được tên bắt cóc? Em nghĩ rằng khi hần nhìn thấy một cô gái mại dâm mà hần thích, liêu linh bắt lấy, lôi cô ta trên đường phố?

- Không, tất nhiên hẳn ta...

- Hẳn ta sẽ mua cô ta một đêm và đưa cô ấy đến chỗ của mình. Vì vậy, làm thế nào em biết con sói tôi tệ đó sẽ ngọt ngào với Anna ở chỗ của hẳn?- Em... - Tôi thật tình không nghĩ tới điều đó. - Em cần phải có một kế hoạch khác.

Chị vươn tay qua bàn và nắm nhẹ vào tay tôi. - Chị nghĩ rằng chị có thể giúp em. Trời tối trong những con ngõ hẹp, cách một vài khối nhà xa xa nơi bến tàu là một khu vực đông đúc với những tiệm massage mới được mở cùng các dịch vụ ăn theo. Chỉ có ánh sao và ánh sáng mờ của thành phố hắt tới trên con đường của tôi. Tôi có lẽ nên mang một đèn pin nhưng tôi đã không mang theo. Hầu hết các nơi trong thành phố gần như là sáng ánh đèn vào ban đêm. Nhưng ở chỗ này, đồng nghĩa với các công việc bất hợp pháp, bao vây bởi bóng tối.

- Casey? - Tôi gọi trong một giọng khàn khàn. - Chị có ở đó không? Không ai trả lời. Chị đã nói với tôi gặp chị lúc mười một giờ đêm. Và đến một mình. Vì tôi luôn luôn làm việc một mình, tôi không nghĩ đến hai lần là đã đồng ý ngay với chị. Vào lúc trưa, với âm thanh rì rào của đại dương và một bụng no khi chị đã làm tôi thật sự tin tưởng vào chị. Bây giờ đứng trong bóng tối của con đường kết thúc trong bóng tối của bức tường gạch, tôi đã bắt đầu câu hỏi là có phải tôi đã lầm. Tôi nghe một tiếng cào từ một cánh cửa. Tóc tôi như dựng đứng khi tôi dò dẫm gót chân theo hướng của âm thanh. - Casey? - Tôi gọi lại, to hơn lúc này. Tuy nhiên, vẫn không có gì. Chuông nhà thờ đang vang lên. Đã là mười một giờ. Và không có dấu hiệu nào báo rằng Casey sẽ xuất hiện. Tôi lẽ ra nên có thêm thông tin về chị trước khi đồng ý gặp chị ở đây. Tôi không biết là chị có thực sự muốn giúp tôi hay không? Chị đã yêu cầu tôi ăn mặc một cách thích hợp cho gái mại dâm. Chị muốn cụ thể như thế. Váy ngắn. Áo bó sát. Giày cao gót. Không áo lót. Tôi muốn huỷ bỏ yêu cầu cuối cùng. Nó giống như là tôi đang khoe tôi có những gì tôi đang có dưới bộ đồ của tôi. Giống như những đêm khác, tôi đã cải trang và tóc của tôi cũng cột thành một đuôi gà. Bây giờ tất cả tôi cần là tìm hiểu những gì Casey đã lên kế hoạch cho đêm nay. Tôi đã bắt đầu nghi ngờ rằng chị biết nhiều hơn về những vụ bắt cóc. Chị đã ở trên đường phố cả đêm từ tối nhập nhoạng cho đến bình minh để thuyết giáo. Chị chắc chắn là đã có thấy cái gì đó đáng ngờ. Vào lúc này, tôi điếm qua mỗi từ chị và các cô gái khác đã nói với tôi. Chị có phải hành động quá bông bột cho những gì đã xảy ra? Nhưng đột nhiên có cái gì đó đang nảy ra trong đầu tôi, cái gì ... Và khi ấy tôi bừng tỉnh. Khu vực này với dịch vụ sex bên trong và tất cả mọi người tôi đã nói chuyện cho biết đến nay, tôi bắt ngờ biết người mà tôi cần phải đặt câu hỏi. Tôi cần đối diện với một người đã bắt bắt cứ ai có thể làm liên lụy đến anh ta. Tôi chạy ngược lại ra ngõ, giày tôi gõ cồm cộp trên vỉa hè, khi đó thành linh có một cánh tay ôm lấy ngực của tôi. Trái tim của tôi như nhảy lên tới cổ. Tôi chống lại như một con thú hoang, nhưng bàn tay ép trên cơ thể của tôi vẫn giữ chặt. Khi tôi cố gắng thét lên để được giúp đỡ, thì người đàn ông đang nắm giữ tôi đã che bàn tay của anh ta lên miệng của tôi.

- Shhh...- Anh thì thầm bên tai. Và nắm cả hai cánh tay của tôi xoay tôi lại để tôi có thể nhìn vào đôi mắt lạnh của anh.

- Pete. - Tôi nói và thở hắt ra một hơi thở. - Cảm ơn chúa. Em cứ nghĩ anh là tên bắt cóc. - Pete? - Anh kéo tôi ra khỏi con ngách nhỏ và đẩy tôi dựa vào bức tường của một cửa hàng lướt sóng. Thiết bị an ninh màu vàng của cửa hàng đang phản chiếu xuống gương mặt của anh. Cái nhìn của anh, nóng bỏng và tối sẫm như đá núi lửa đang đốt cháy da thịt tôi.

- Pete? - Tôi kêu một lần nữa, không biết là anh sẽ phản ứng ra sao. Anh kéo cánh tay của tôi giơ cao lên trên đầu của tôi trong khi tay của anh ôm lấy hông tôi và ngón tay anh chạm tới đuôi của cái váy ngắn. - Em đang làm quái gì ở đây?

- Casey đã nói với anh là tìm em ở đây khi em lại liêu lĩnh lần nữa. - Tiếng nói của anh thấp, khàn khàn. Những âm thanh này nhắc nhở tôi về lúc mà chúng tôi trải qua trong phòng của khách sạn.

- C-Casey? - Tôi lẩm bẩm. Tại sao Casey lại nói cho Pete...?

Điều này quả thật chẳng lãng mạn chút nào. Điều này là kế hoạch của chị. Chị bắt tôi ăn mặc thật không thích hợp và bảo tôi đến nơi nguy hiểm trong thành phố vào giữa đêm. Chị biết là Pete sẽ phải chạy đi kiếm tôi.

- Em có biết là có bao nhiêu người đã bị giết trong khu phố này? - Anh hỏi và áp sát thân thể anh vào tôi.
- Sao em không nghĩ kỹ trước khi hành động?

- Nhưng mà...

Lưỡi của anh đã đưa vào môi tôi. Nó còn hơn một nụ hôn. Việc anh tự động hôn tôi đã làm tôi thật sự sửng sốt. Và lưỡi của anh, trở nên nhẹ nhàng, nút lấy môi tôi từng chút một và kéo tôi sâu vào thế giới của anh. Tôi buông lỏng cơ thể mình. Anh thả cánh tay của tôi, bằng sự cẩn thận nhẹ nhàng làm tôi chợt trào nước mắt, anh ôm lấy má tôi âu yếm với cả hai bàn tay của mình.

- Kyra. - Anh rên rỉ. - Em đang làm anh chết, em có biết không? Tôi gật đầu và tìm môi của anh. Tất cả điều tôi muốn trên thế giới này bây giờ là sự âu yếm và nụ hôn của anh. Mọi thứ khác có thể cứ hãy chờ sau đó.

- Oh Pete ...- Tôi thở ra, vòng tay của mình ra phía sau cổ anh.

Nhưng anh lại gỡ tay của tôi ra và để xuống bên hông. Khi tôi mở mắt tôi thấy anh đang lắc đầu.

- Kyra. - Anh nói với âm điệu cứng lại. - Chúng ta không thể làm điều này.

Đầu gối của tôi nhũn lại khi anh lấy súng ra. Tôi có lẽ trượt xuống tường nếu không phải trọng lượng cơ thể của anh đang giữ tôi lại. Khẩu súng làm tôi lạnh xương sống.

- Anh ước gì em đã không chạy lòng vòng xung quanh những nơi mà em không nên đến. Anh đã cố gắng giữ cho em ra khỏi những rắc rối này, Kyra. Lúc nào anh cũng cố gắng hết sức để giữ cho em an toàn.

- Anh? - Làm thế nào mà tôi có thể đã bị sai lầm như vậy? Không lẽ là Pete...? Không, tôi không thể tin vào điều đó. Tôi sẽ không tin vào điều đó. Pete là một chàng trai tốt. Anh sẽ không bao giờ bước qua lần ranh. Anh là một con người tốt hơn rất nhiều. Và như vậy là ...

- Blakely. - Tôi nói khi đồng nghiệp cũ của Pete lao ra khỏi bóng tối và bắt ngờ dừng lại.

- Anh biết. - Pete nói, giọng của anh vang lên hung dữ. - Anh ta đã theo dõi anh.

- Anh đã theo dõi tôi? - Blakely đã hy vọng tôi sẽ tìm thấy những cô gái mất tích cho anh ta ... hoặc là anh ta sợ rằng tôi đến quá gần để hiểu rằng anh ta chính là lý do mà những cô gái đã bị mất tích?

Pete đã không di chuyển. Và anh đã ở trạng thái bất lợi, khi lưng anh quay về phía Blakely.

- Tôi không biết cô đang nói gì? - Blakely nói, giọng vang to. - Pete đã bảo tôi chạy quanh cả buổi chiều, giống như tôi là đứa con để sai vặt hay đại loại là cái thứ gì đó. Tôi không có thời gian để theo cô, thậm chí là nếu tôi muốn. Tôi cũng đã phát hiện ra được... Pete quay lại, một cách chậm rãi, trong khi vẫn giữ vững tôi ép vào tường. - Anh không nhìn thấy anh ta? - Blakely hỏi khi anh ta đặt tay trên đầu gối. - Hắn đã chạy theo đường này.

- Ai? - Tôi hỏi khi Pete vẫn im lặng một cách nghi ngờ. Tôi ước gì có thể thấy được vẻ mặt của anh.

- Tên bắt cóc sát nhân gì gì đó đã làm với các cô gái mất tích, hắn đã chạy theo đường này.

- Pete chỉ là người duy nhất... Không, nó không thể đúng sự thật. Và tôi đã không đủ thông minh để có thể hiểu từng từ của Blakely cho bất cứ điều gì anh ta đang ám chỉ. - Nếu anh đang rượt theo hắn, hắn có thể luẩn quẩn đâu đó. - Pete nói.

Blakely gật đầu như thể không chắc chắn lắm. Anh ta chỉ còn cách chúng tôi một vài yard.

- Tôi có thể giúp anh tìm. - Pete đi một bước về hướng Blakely. - Kyra sẽ ở lại đây. Chúng ta có thể gửi một nhân viên đến để đưa cô ấy về.

- Tôi không biết nếu...- Blakely bắt đầu nói. Bàn tay của anh ta di chuyển gần hơn đến súng anh ta đang đeo trên hông khi Pete tiếp tục thu hẹp khoảng cách giữa họ.

- Gọi đi. - Pete nói nhanh. - Lấy một số dự phòng lại đây.

- Tôi không thể. - Blakely nói, bàn tay của anh ta đã gần súng của mình hơn. Tôi đã không chắc chắn lý do tại sao, nhưng tim tôi bắt đầu đập thành thịch trong ngực. - Không có thời gian. Tôi di chuyển mà không

suy nghĩ. Súng của Blakely đã nổ, ánh sáng của lửa loá lên trong mắt tôi, khi tôi lao tới đè Pete. Tôi té nhào xuống đất. Không cần phải lặp lại lịch sử và nhận một viên đạn vào trong ngực. Và một cái lỗ hiện lên trong tường phía sau tôi, thật chính xác, khi mà tôi và Pete lăn xuống đất kịp thời. Vào lúc tôi nhìn vào cái lỗ trên tường, Blakely đã chạy đi. Pete bật lên và rượt theo. Đương nhiên, tôi cũng chạy theo sau. Blakely không phải như ngày xưa, chúng tôi đã sớm bắt được anh ta. Pete kéo anh ta lăn xuống đất với một cú bay nắm lấy anh ta thật ấn tượng. Blakely té xuống đất, nhưng anh ta vẫn rất nguy hiểm khi anh ta lăn lộn và chống lại Pete. Súng của anh ta nổ lên hai lần trước khi tôi cướp được nó từ bàn tay nắm chặt của anh một và cố còng một cổ tay của anh ta vào chiếc còng của anh ta đang đeo. Pete nhìn tôi gật đầu và còng tiếp một tay nữa của anh ta vào còng. - Các cô gái ở đâu? - Pete hỏi.

- Tôi không biết anh nói gì? - Blakely cau có trả lời từ dưới đất.

- Anh ta biết. - Pete nói, nhìn lên tôi. Anh thở nặng nhọc và áo sơ mi của anh đã rách. Và lúc này anh đang đứng lên. Đây thật là một cảnh lãng mạn nhất tôi từng gặp.

- Anh biết là Blakely từ lúc nào? - Tôi hỏi Pete.

- Không lâu sau khi em bị đâm. - Anh nói. - Em cứ chạy quanh. Anh đã có thể nói cho em biết.

- Em không tin. Anh nhún vai. - Em biết anh rõ thế. - Anh hỏi Blakely lần nữa. - Các cô gái ở đâu?

- Họ vẫn còn sống, đúng không? - Tôi khóc, cố ngăn mình không đánh Blakely. - Hãy nói cho tôi biết anh có làm tổn thương họ?

- Tất nhiên là họ không bị tổn thương. Họ sẽ không sao. - Pete tạm dừng và sau đó nhìn mặt. - Dĩ nhiên, em có thể tưởng tượng ra được. Mặt khác, em đã không nên ở giữa khu phố này.

- Phải ... - Tôi cắn môi và cảm giác như phảng phất như còn vương nụ hôn của anh. - Tất nhiên là em cũng đã nghi ngờ Blakely như anh. - Tôi nói dối. Nhưng tôi đã bắt đầu hiểu những gì đã xảy ra. Những người phụ nữ Việt Nam đã tràn ngập các khu vực. Và đã có nhập khẩu, thì cũng sẽ xuất khẩu đi. Ngay cả khi nó là nhập xuất khẩu con người. Những phụ nữ trẻ, da trắng sẽ là một kho báu kỳ lạ ở Phương Đông. - Nhưng em đã không có bất cứ bằng chứng nào. - Tôi nói. - Anh có. - Pete nói. - Anh đã khai thác được vào chiều nay và đã tìm thấy trong tài khoản anh ta đã mở cách đây vài tháng. Tiền đã như nước chảy vào tài khoản đó từ một số ngân hàng tại Việt Nam. Kết thúc rồi, Kevin. Anh nên khai đi. Hãy làm cho tất cả mọi thứ dễ dàng hơn cho anh và hãy hợp tác. Đồng ý làm chứng để chống lại những người đã trả tiền cho anh và hãy cho chúng tôi biết làm thế nào để tìm thấy những phụ nữ. - Họ đang ở trong một nhà kho. - Anh ta nói, giọng thật nhỏ. Anh ta cung cấp một địa chỉ. - Họ nói họ sẽ gửi các cô ấy đến Singapore vào ngày mốt. Tôi cần phải có thêm một cô gái khác nữa cho họ trước khi họ đi.

- Làm sao anh có thể đồng ý bán những cô gái? - Tôi hỏi, ghê sợ trong tư tưởng về bất cứ ai làm gì đó như là ... như là ... dễ tiện.

- Bán họ? Những con chó cái đó đã bán chính mình. Tôi chỉ đơn giản là làm sạch thành phố và cung cấp cho họ một dịch vụ.

- Anh đã biến họ thành nô lệ! - Tôi la lên.

- Tôi đã kiếm tiền xứng đáng. - Blakely hét lại. - Tôi thật bệnh khi nhìn thấy mọi người đang thừa hưởng được những thứ từ thế giới này, trong khi tôi phải cố gắng giữ cho sạch cái mũi của mình. Tôi quyết định tôi phải nghĩ về tôi đầu tiên và kiếm tiền theo cách của tôi. Nó như thế nào ư? Tôi chỉ đơn giản là làm những gì tôi nghĩ là đúng. - Anh ta xoay cổ của mình cho đến khi gặp mắt tôi. - Cô đừng nói rằng cô không lo lắng về tiền bạc đầu tiên và tất cả mọi thứ khác là thứ yếu. Bụng tôi chột thất lại. Anh ta nói đúng. Tôi đã dối trá, lường gạt, và ăn cắp để tồn tại. - Tôi có thể không được hoàn hảo, nhưng tôi không giống như anh. - Tôi nói nhẹ nhàng. Tuy nhiên, vẫn còn cảm giác như bị bệnh. Tất cả mọi thứ dường như luôn luôn là về tiền bạc. - Thôi được rồi. - Pete nói kéo tôi vào cánh tay của anh. - Sau khi đưa anh ta đi, anh sẽ đưa em về nhà. * * * * * Tôi không bao giờ muốn đến nhà Pete. Điều đó đối với tôi là hay nhất. Ít ra, đó là những gì tôi tự nói với mình vào đêm đó. Thay vì qua đêm trong tay của nhau, mừng thành công của chúng tôi, chúng tôi phải trải qua một đêm ở trụ sở cảnh sát. Ngay sau khi chúng tôi bước chân vào nhà anh, Pete trao tôi cho một người phụ nữ bản xứ, người sẽ phục vụ tôi và trong khi đó anh biến mất ở văn phòng Sếp. Sáng sớm hôm sau, tôi nghe nói rằng Blakely đã khai cho tất cả mọi thứ, kể cả việc ngộ độc cho tôi. Tôi đoán là

anh ta đã nhận ra tôi xác định cố tìm hiểu những gì đã xảy ra với những cô gái mất tích, và anh ta đã lo lắng. Đó cũng là lý do tại sao anh muốn đầu độc tôi. Và đó cũng là lý do tại sao anh ta đã lên hàng ngày để hỏi tôi câu chuyện mặc dù tôi không hề thay đổi lời khai. Những phụ nữ anh đã bắt cóc bây giờ đã được an toàn được cứu thoát ra, hầu hết những người chịu trách nhiệm về kinh doanh giới tính này đã biến khỏi hòn đảo trước khi lưới cảnh sát được ập xuống. Ít nhất, hầu hết các cô gái Việt Nam mà họ đã đưa đến Hawaii cũng đã thoát và cũng đã được bàn giao cho một tổ chức giúp cho các phụ nữ trẻ phục hồi lại từ nỗi kinh sợ ép buộc phải bán dâm. Ít nhất, cho đến bây giờ, vài cô gái đã được cứu. Và cuộc sống trên hòn đảo lại tiếp diễn, mặc dù có một vài điều đã thay đổi. Sally Porter đã thay thế vai trò của tôi ở nhà Mamma Jo. Mamma Jo nhanh chóng phát hiện rằng Sally tốt hơn rất nhiều khi nhận cô ta hơn là tôi. Ngoài việc dành một phòng cho cô ta, Mamma Jo còn trả một mức lương khá ấn tượng. Tôi nghĩ là Sally chắc chắn sẽ làm tốt công việc của mình. Anna và Tina, mặt khác, các cô cần phải cố gắng trưởng thành trước khi có thể tự lo riêng cho mình. Tina đã rất sợ hãi qua lần thử thách này, nhưng Pete đã nói đúng, cô đã thoát sự giam giữ mà không có tổn hại gì. Cô đã may mắn. Và tôi đã an ủi cô ấy một vài lần khi tôi đưa cô và em cô đến sân bay, nơi tôi đã ôm chặt cả hai chị em trước khi họ lên máy bay, sẽ mang họ trở về với cha mẹ. Tôi đã giàn dụa nước mắt khi máy bay cất cánh, và tôi đã muốn gọi cho cha mẹ của mình. Tôi đã không liên lạc với họ trong hơn một năm, kể từ lúc tôi bị bắt và Pete đã gọi họ mà không cho tôi biết. Họ đã không động lòng khi nghe về những gì tôi đã trải qua vào lần cuối tôi nói chuyện với họ. Và cũng không có gì thực sự đã thay đổi từ lần đó, họ cũng có lẽ sẽ không đánh giá cao từ một cuộc gọi nữa của tôi bây giờ. Tôi lấy một bưu thiếp tại cửa hàng bán quà tặng ở sân bay, trên đó in hình một vũ công hula xinh đẹp ở mặt bên này và mặt kia là đại dương xanh thẳm. Tôi nguệch ngoạc vài chữ lên đó là tôi rất yêu cha mẹ của mình và sau đó thả vào thùng thư trên con đường trở lại nhà Mamma Jo. Thật buồn là ông Fu đã nói đúng sự thật về sức khỏe tồi tệ của mình. Ông ta không sống lâu hơn một tuần sau khi tôi gặp ông. Gần đây tôi vừa nghe một lời đồn rằng ba trong số bốn người phụ nữ đã mang thai con của ông. Còn một người nữa vẫn đang cố gắng. Một cách rõ ràng, ông Fu đã trữ tinh dịch của mình trong nhiều năm qua. Những vụ giết người trong hệ thống của ông Fu đã tăng đáng kể một thời gian ngắn sau khi ông chết. Nhưng chắc rồi sẽ sớm ổn định thôi. Mặc dù ông Fu không còn nữa, dường như cũng không có gì thay đổi ở nhà của ông Fu. Tiền, quyền lực, và những bí mật nguy hiểm vẫn còn ở đó. Tất cả đang chờ người thừa kế của ông. Tôi vẫn không quên vì ông mà tôi suýt chết, nhưng từ khi ông không còn nữa, tôi đã cảm thấy có thể tha thứ cho ông. Và Pete... Pete. Chúng tôi vẫn không nói chuyện về hôm hai chúng tôi cùng ở trong phòng khách sạn. Tôi nghĩ, chắc chúng tôi cũng sẽ không bao giờ đề cập tới nó. Giữa chúng tôi đã trở nên xa cách hơn bao giờ hết, ngay khi Sếp cảnh sát bắt chấp sự bất mãn của Pete, gọi tôi là một tài sản của cộng đồng, trả tiền cho tôi vào Học viện cảnh sát, đồng thời trả thêm cho tôi một ít lương. Tôi không chắc lắm tôi sẽ tham gia lực lượng cảnh sát, nhưng tôi đã không quyết định vội vã. Nỗi đau khổ về Pete là một khích lệ rất lớn để tôi ở lại. Tôi đã thấy trong một vài trường hợp, Pete lại bất đắc dĩ hành động như là đang giám thị tôi. Anh vẫn còn nghĩ rằng tôi thích đặt bản thân mình vào trong nguy hiểm. Tôi nói với anh rằng anh đã sai khi anh nghĩ như thế. Như là một sự thỏa hiệp, tôi đã dọn vào vào một căn hộ an ninh cao do Pete chọn cho tôi. Mặc dù anh sẽ trả tiền cho việc thuê nhà, anh không bao giờ đặt chân của mình vào bên trong căn hộ đó của tôi. Không phải là tôi đã không liên tục mời anh đến. Nói theo cách hay nhất, tôi vẫn giữ riêng tự do cho bản thân mình. Nhưng tôi đang tự lừa dối mình? Có phải có những điều sẽ không bao giờ thay đổi? Tôi vẫn còn yêu anh. Và trong cách thức riêng nào đó của anh, anh cũng đã có yêu tôi. Và cuộc sống vẫn tốt đẹp theo một mặt nào đó ở thiên đường. (Hết) Xin chân thành cảm ơn quý vị độc giả đã bỏ thời gian theo dõi hết câu chuyện này. Xin được gửi lời chúc sức khỏe tới mọi người. Xin cảm ơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-sat-va-tham-tu-tu>